

CG

- 1005

CGFA-1005

X

AD LECTOREM.

Emblemata illa pulcherrima Andreæ Alciati, Patricij Mediolanensis, Iurisperitorum eloquentissimi, & eloquentiū Iuriscōsultissimi, quæ uir ille nunquam ab literis seriatim à seuerioribus legum studiis respirat, & humanæ literaturæ Musis amœnioribus recreatur, ludendo effudit ἀποεισιμῶς, καὶ ἀνακόλυφως, prout uarium, uel sensibus externis, uel commentationibus internis, sese offerebat argumentum. Ea nos sub generalibus præcipuarum rerum capitibus in locos communes, tanquam in certas classes digesseramus: à summis, ad ima progredientes. Non eo sanè consilio, ut Autore ipso in œconomia sui operis, aut diligentiores, aut concinniores uideri studeremus: sed ut illius lusus, in communes usus adduceremus, eius operis duplici habita ratione, uoluptatis nimirum, & utilitatis. Præter quidem, ut speciosior quædam operis forma extaret oculis legentium, singula suo quoque collocata loco considerantium. Composita namque hæc,

NA 1122693 A 2

MA 1660122

& ordinata confusis, sere solent apparere pulchriora. Altera autem, ut facilior, & promptior esset quaerentibus inuentio. Etenim expeditius est, diuersi res generis in suum quasque ordinem & locum dispositas quam in turbam, temere congestas inuestigare, si quando eis opus habemus utendum. Porro usus Emblematum, praeter gratiam, ac uoluptatem ex iucunda nouitate, quae tedium leuat, breuem sententiae argutiam, quae animum pungit, numerosam uersuum suauitatem, quae aures mulcet, τὸν εἰκόνων picturam non inanem, quae oculos pascit. Etiam ille (inquam) usus est, ut quoties rebus uacuis complementum, nudis ornamentum, mutis sermonem, alogis rationem tribuere, aut certe affingere uelit quispiam, is ex Emblematum libello, tanquam ex promptuario instructissimo habeat quod domesticis parietibus, uitreis fenestris, aulaeis, peristromatis, tabulis, uasis, signis, anulis sigillaribus, uestimentis, mensa, fulcro, armis, gladio, supellectili denique omni, nusquam non inscribere, & impingere possit: ad hoc scilicet, ut usquequaque loquax, & aspectu iucunda sit rerum ad usum communem spectantium facies. Quare & ipse Alciatus, sua haec epigrammata appellatione conuenientissima inscribi uoluit Emblemata. Sunt enim Emblemata uermiculata opera

ex tessell

ex tessellis, insititiis apta & composita, interprete
 Budeo, quod & ipsa uocabuli Græci origo ostendit.
 Verum quum hæc omnia superiore editione præsti-
 tisset, ecce aliquot noua Emblemata ad nos mit-
 tuntur: ab Autore ipso superioribus addita. Hæc in
 suum & proprium quæq; ordinem ueluti superiora
 redegimus: quibus etiam, & aliis nonnullis prioribus,
 in quibus imagines desiderabantur, figuras appinxi-
 mus, quoad fieri potuit, aptissimas. Superiora etiam
 Emblemata partim immutauit Autor ipse, partim
 emendatiora, & melius conformata reddidit. Quæ
 omnia postrema hæc nostra editione in opus unum,
 quod quanto locupletius, tanto sit perfectius, exhibe-
 mus. Quisquis igitur & sententiæ breuis acumine, &
 festiua imagine res suas decorare uolet: ex hoc libel-
 lo abunde habiturus est, unde sibi desumat quod ad
 rem quamlibet accommodari posse uideatur, idque
 promptissimè, & facillimè, adaptato nimirum suo cõ-
 mento ad summa rerum genera, & singulas generiarum
 formas suo quasque ordine dispositas, iuxta rerum
 naturalem seriem, & usum communem. Quarum etiam
 index tabula subiecta est operi uniuerso, à multis, &
 magnis, quibus uitiatum erat, mendis expurgato, &
 planè restituto καὶ τὸ αὐτόγραφον.

CLARISS. VIRI AND.
ALCIATI IN LIBRUM EM-
blematum præfatio, ad Chon-
radum Peutingerum
Augustanum.

Dum pueros iuglans, iuuenes dum tessera fallit,
Detinet & segnes chartula picta uiros:
Hæc nos festiuis Emblemata cuditur horis,
Artificum illustri signaque facta manu:
Vestibus ut torulos, petasis ut figere parmas,
Et ualeat tacitis scribere quisque notis.
At tibi supremus preciosa nomismata Caesar,
Et ueterum eximias donet habere manus.
Ipse dabo uati chartacea munera uates,
Que (Chonrade) mei pignus amoris habe.

Ad

EMBLEM. DEDIC.

7

Ad Illust. Maximil. Ducem Mediol. super
 insigni Ducatus Mediolani.

Exiliens infans sinuosi è faucibus anguis,
 Est gentilitiis nobile stemma tuis.
 Talia Pellæum gessisse nomismata regem
 Vidimus, hisque suum concelebrasse gentis.
 Dū se Ammone satū, matrē anguis imagine Iulianū
 Diuini & sobolem seminis esse docet.
 Ore exit, tradunt sic quosdam enitier angues.
 An quia sic Pallas de capite orta Iouis?

8
SVMMA EMBLEMA-

TVMALCIATI
EPIPHYΘIA.

Mediolanensis principatus Stemma in aureo equore Draconem habet caruleum, ex cuius ore infans nascitur à partu rubens. Diuinæ scilicet originis, & antiquæ Nobilitatis Symbolon. Alexandros namque, & Scipionas ab incubis, sub Dracontea specie, Dæmonibus genitos esse creditum est. E serpentinis item Matribus esse natos Araxidas, & Melustadas ac Lusitanos fortissimos Heroes (ex quibus nobilis Luxamburgorum prosapia) Gallicana memorat historia. Porro serpentum genus quoddam (ut fortasse Amphisbenarum) ore constat parere, quorum & Hieroglyphica imago designat Sapientiam, que & ipsa ex capite prodit. Ad hoc etiam facit quod Dea Sapientiæ Minerua, & ex Iouis cerebro orta fingitur. Quæ omnia eò spectant: ut Anguigena ille, & purpureus puer de serpentis capite nascens, diuinum genus Sanguinis antiquam, nec intermorituram nobilitatem, & de sano capite manantem significet Sapientiam.

Mediol

Mediolanum.

Bituricis veruex, Heduis dat Sucula signum.

His populis patriæ debita origo meæ est,
 Quam Mediolanum sacram dixere puellæ
 Terram: nam vetus hoc Gallica lingua sonat.
 Culta Minerua fuit, nunc est, vbi numine Thecla
 Mutato matris virginis ante domum.

Laniger huic signum sus est, animalque biforme,
 Acribus hinc setis, lanitio inde leui.

Etymon est Mediolani, à media lana inter setas Suculæ O-
uillæ, aut Ovis suillæ in iaciendis tantæ vrbis fundamentis casu
reperæ, cuius dubia forma Heduarum (qui suem) & Bituri-
gum (qui arietem habent in publico schemate) insignia, vno
in corpore comprehendit. Quod quidem Symmiæton sic auctori
confudisse placuit. Nam vt nostratum Biturigum (apud
ques maioribus quàm quisquam alius stipendiis

Ius Civile est interpretatus) Publicam no-
tam, fortasse habuit notam: Sic an

Heduarum Urbicum fig-
num certo nouerit,
nescio.

Nunquam procrastinandum.

Alciatæ gentis insignia sustinet Alce,
 Vnguibus & ^(b)μαδῖν̄ fere ^(c)ἀναβαλλόμενος.
 Constat Alexandrum sic respondisse roganti,
 Quî tot obiisset tempore gesta breui?
 Nūquā (inquit) differre volēs, quod & indicat Alce:
 Fortior hæc dubites, ocyor ἄνε fiet.

Alce Septentrionalis est fera equi robore, cerui celeritate, ci-
 tra moram cursus expediens, vt haud temerè vnquam capi pos-
 sit.

fit. De cuius nomine, ac natura deductum est Alciati no-
men, & Symbolon, ab Alexandro olim responsum,

(d) ΜΗΔΕΝ ΑΝΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ,
subindicante, maxima quæque perfici viribus, diligentia, & con-
tinuo cursu laborum, tam animi, quàm corporis. Tria hæc pri-
ma Emblemata, in gratiam principis, Patriæ, & Autoris
perstructa sunt, tanquam vestibulum ipsum operis,
ad quod deinde fit aditus, per id quod in
orbe summum est, & primum,
nempe Deum, & Re-
ligionem.

Deus

(a) miden anaballomenos.

(b) miden.

(c) anaballomenos.

(d) miden anaballomenos, idest num-
quam procrastinandum.

In Deo lætandum.

ΓΑΝΥΜΕΔΕΣΙ,

Aspice vt egregius puerum Iouis alite pictor
Fecerit Iliacum summa per astra vehi.
Quisne Iouem tactum puerili credat amore?
Dic, hæc Mæonius finxerit vnde senex?
Consilium, mens atque Dei cui gaudia præstant,
Creditor is summo raptus adesse Ioui.

Spiritus ad Deum raptus, citra corporis solutionem, est Af-
fensus diuinæ in omnibus ordinationi.

Quid dicā? quōnam hoc cōpellam nomine mōstrū
Biforme: quod non est homo, nec est draco?
Sed sine vir pēdibus, summis sine partibus anguis,
Vir anguipes dici, & homiceps anguis potest.
Anguem pedit homo, hominē eructavit & anguis,
Nec finis hominis est, initium nec est ferē.
Sic olim Cecrops doctis regnavit Athenis,
Sic & gigantes terra mater protulit.
Hæc vaftrum species, sed religione carentem,
Terrena tantum quique cūret, indicat.

Hæc mōstro illi significātur quibus spiritu celesti, rationabilis
anima informatis: nulla tamen alterius q̄ terrestris vitæ spes est.

Ficta religio.

Regali residens meretrix pulcherrima sella,
Purpureo insignem gestat honore pepulum.
Omnibus & latices pleno è cratere propinat:
At circum cubitans ebria turba iacet.
Sic Babylona notant quæ gentes illice forma,
Et ficta stolidas religione capit.

Non tibi, sed religioni.

Isidis effigiem tardus gestabat asellus,
Pando verenda dorso habens mysteria.
Obuius ergo Deam quisquis reuerenter adorat,
Piásque genibus concipit flexis preces.
Ast asinus tantum præstari credit honorem
Sibi, & intumescit admodum superbiens:
Donec eum flagris compescens dixit Agafo:
Non es Deus tu (A selle) sed Deum vchis.

Sacerdotes etiam si aut ignari, aut scelerati sint, honorantur
tamen, illius Domini cui sacrati sunt gratia. Itidem, Regū, Prin-
cipum, & Magnatum famuli.

Quà Dij vocant, eundum.

In triuio, mons est lapidum: supereminet illi
 Trunca Dei effigies, pectore facta tenus.
 Mercurij est igitur tumulus. Suspende viator
 Serta Deo rectum qui tibi monstrat iter.
 Omnes in triuio sumus, atque hoc tramite vitæ
 Fallimur, ostendat ni Deus ipse viam.

In omni actu sequenda est natura dux optima, quæ Dei est or-
 dinatio & vocatio.

V I R T U T E S .

F I D E S .

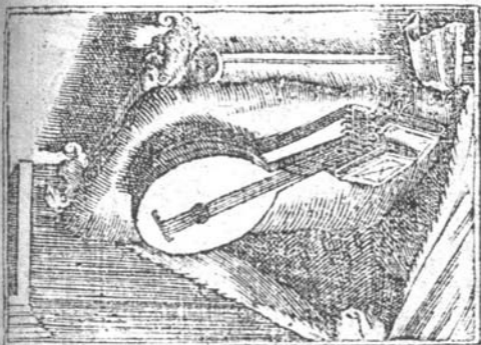
Fidei symbolum.

Stet depictus Honos Tyrio velatus amictu,
 Eiusque iungat nuda dextram Veritas.
 Sitque Amor in medio castus: cui tempora circum
 Rosa it, Diones pulchrior Cupidine.
 Constituunt hæc signa fidem, reuerentia honoris,
 Quam fouet, alit Amor, parturitque Veritas.

Hæc est antiqua apud Sabinos D. Triados prafiguratio vel fidei amicitiae cultus κατὰ τὴν εἰκόνα Honoris, & veritatis

Fœdera.

Hæc citharã, à lembi quæ forma halientica fertur,
 Vendicat & propriam Musa Latina sibi,
 Accipe du x:placeat nostrũ hoc tibi tẽpore munus,
 Quo noua cum sociis fœdera inire paras.

Difficile est, nisi docto homini, tot tẽdere chordas
 Vnãque si fuerit non bene tenta fides,
 Ruptãve (quod facile est) perit omnis gratia cõchẽ
 Illẽque præcellens cantus, ineptus erit.

Sic Itali coẽunt proceres in fœdera. concors

Nil est quod timeas, si tibi constet amor.

At si aliquis desciscat (vti plerumque videmus)

In nihilum illa omnis soluitur harmonia.

Concordis, aut discordis Lyræ ad Maximilianum Mediolani
 Ducem missæ comparatio, cum fœderibus, ac factionibus Itali-
 cis: Indicans inuictam esse concordiam.

Cum tacet, haud quicquã differt sapiẽtibus amẽs.
 Stultitiã est index linguãque, vóxque suã.
 Ergo premat labia, digitóque silentia signet:
 Et sese Pharium vertat in Harpocratem.

Prudentiam hominis, aut stultitiam, sermo arguit.

F I D E S.
Non vulganda consilia.

Limine quod cæco, obscura & caligine monstrum
Gnostacis clausit Dædalus in latebris,
Depictum Romana Phalanx in prælia gestat,
Semiuiróque nitent signa superba boue,
Nósque monent, debere ducum secreta latere
Consilia. auctori cognita techna nocet.

Consilia in rebus maximè bellicis sunt occultanda.

(2) Senatus. Populus^B Que³ Romanus.

Nec quæstioni quidem cedendum.

Cecropia effictam quam cernis in arce lænam,
 Harmodij (an nescis hospes?) amica fuit.
 Sic animum placuit monstrare viraginis acrem
 More feræ, nomen vel quia tale tulit.
 Quòd fidibus contorta, suo non prodidit ulli
 Indicio, elinguem reddidit Iphicrates.

Meretricis exemplo amatoribus etiã per tormenta fidæ, Cou-
 stantiæ plusquam virjlis ostenditur imago.

Confilio & virtute Chymæram superari,
id est, fortiores & deceptores.

Bellerophon (vt fortis eques) superare Chimæram
Et Lycij posuit sternere monstra soli.
Sic tu Pegaseis vectus petis æthera pennis:
Confilioque animi monstra superba domas.

Bellerophontis fabula, qui Chimæram inaccessum montem
superavit: docet dextima consilia viribus præstare in iis confi-
ciendis quæ difficillima videntur.

Instantis quòd signa canens det gallus eòi.
 Et reuocet famulas ad noua pensa manus:
 Turribus in sacris effingitur, ærea mentem
 Ad superos peluis quòd reuocet vigilem,
 Est leo, sed custos oculis quia dormit apertis:
 Templorum idcirco ponitur ante fores.

Duobus istis animalium Agalmatis ad templa statutis, admonetur Ecclesiasticus Pastor, gregem sibi commissum, vigilantissimè custodire.

Νήφι κὴ μίμνος' ἀπιστῖν. ἄρδρα ταῦτα τ' ἔφηνον.

Sobriè viuendum, & non temere credendum.

Ne credas, ne (Epicharmus ait) non sobrius esto,

Hi nerui, humanae membræque mentis erunt:

Ecce oculata manus credens id quod videt. Ecce

Pulegium, antiquæ sobrietatis olus,

Quo turbam ostenso sedauerit Heraclitus,

Mulxerit & tumida seditione grauem.

Ebrietatis temulentia, & credulitatis temeritas, à sapiente ab-
sint. Oculus in vola manus, certitudo est rerum sensu percepta-
rum. Pulegium verò sibi, & vinolentiae contrarium.

Ἦν παρὶβλυ? Τί δὲ ἔργας? Τί μοι δῖον, ἐπιτίλιθαι?
 Quid excessi? Quid acturisi? Quid omisi?

Italicae Samius sectae celeberrimus autor
 Ipse suum clausit carmine dogma breui,
 Quod praetergressus? quid agis? quid omittis agendum?
 Hanc rationem virgens reddere quemque sibi.
 Quod didicisse gruū volitantū ex agmine fertur,
 Arreptum gestant quae pedibus lapidem,
 Ne cessent, neu transuersas mala flamina raptent,
 Qua ratione hominum vita regenda fuit.

Omne vitium est aut in admissio malo (quod N I M I V M est) aut omissio bono (quod N O N) aut officio non satis præstito (quod P A R V M agere) Quorum exemplum Grues ostendunt, quæ in volatu lapides viribus æquales, & iusto pondere libratos gestant . Ut ne nihil tollant , ne nimium sefferant : ne parum sint ad ventorum vim saburra-
 tæ. Atque horum trium rationem quotidie sapiens à seipso
 exigit.

Iane bifrons, qui iam transacta, futuráque calles,
 Quíque retro sannas (sicut & ante) vides.
 Tot te cur oculis, tot fingunt vultibus? an quòd
 Circumspectum hominem forma fuisse docet?

Sapientia sedem habet in capite. Proinde biceps Ianus sa-
 pientem signat : cui est præteritorum memoria, & futurorum
 providentia.

Prudens, magis quàm loquax.

Noctua Cecropiis insignia præstat Athenis,
 Inter aves sani noctua consilij.
 Armiferae merito obsequiis sacrata Mineræ est,
 Garrula quo cornix cesserat antè loco.

Noctua tacitæ Prudentiæ nota erat Athenis sapientiæ studio nobilibus. Nam ut noctua parum admodum vocalis est, at in tenebris oculatissima: Sic & prudens verborum vir est paucorum, & in obscuris perspicax:

Materandum.

Maturare iubent properè, & cunctarier omnes,
 Ne nimum præceps, neu mora longa nimis.
 Hoc tibi declaret connexum Echeneide telum,
 Hæc tarda est, volitant spicula missa manu.

In omni actu necessaria est maturitas, virtus inter nimiam celeritatem, ac tarditatem media, quæ Echeneide concha, naues remorante, & volucris iaculo, figurantur.

In deprehensum.

Tandudum quacunq; fugis te persequor : at nunc
 Cassibus in nostris denique captus ades.
 Amplius haud poteris vires eludere nostras,
 Ficulno anguillam strinximus in folio.

Elabens fallacis fides, vi adstringenda est : quemadmodum
 ficulni folij asperitate, lubrica anguilla retinetur.

Vera hæc effigies innuptæ est Palladis : eius
 Hic draco, qui dominæ constitit ante pedes.
 Cur diuæ comès hoc animal? custodia rerum
 Huic data: sic lucos, sacrâque templa colit.
 Innuptas opus est cura asseruare puellas
 Peruigili, laqueos vndique tendit amor.

Pallas virgo, puellas virgines, Draco vigil, earum custodia significat.

Vino prudentiam augeri.

Hæc Bacchus pater, & Pallas communiter ambo
 Tempora tenent, soboles vtraque vera Iouis;
 Hæc caput, ille femur soluit : huic vsus oliui
 Debitus, inuenit primus at ille merum.
 Iunguntur meritò: quòd si qui abstemius odit
 Vina: Deæ nullum sentiet auxilium.

Minerua doctorum ingeniorum præses, Bacchus vini, vtriuf-
 que largitor Deus. Bonum autem vinum acuit ingenium, si mo-
 deratè sumatur.

Prudentes vino abstinent.

Quid me vexatis rami? sum Palladis arbor:
Auferte hinc botros, virgo fugit Bromium.

Sapientes, præsertim scemina, à vino temperent.

In statuam Bacchi.
DIALOGISMVS.

Bacche pater, quis te mortali lumine nouit?

Et docta effinxit quis tua membra manu?

Praxiteles, qui me rapientem Gnosida vidit:

Atque illo pinxit tempore qualis eram.

Cur iuuenis, teneraque etiam lanugine vernae

Barba, queas Pylum cum superare senem?

Muneribus quandoque meis si parcere disces

Iunior, & forti pectore semper eris.

Tympana non manibus, capiti non cornua desunt:

Quos (nisi dementeis) talia signa decent?

Hæc doceo, nostro quod abusus munere sumit.
 Cornua : & insanus mollia sinistra quatit,
 Quid vult ille color membris penè igneus? (omen
 Absit) an humanis vreris ipse focus?
 Cùm Semeles de ventre parens me fulmine traxit
 Igniuomo: infectum puluere merisit aquis.
 Hinc sapit hic, liquidis qui nos bene diluit vndis:
 Qui non ardenti torret ab igne iecur.
 Sed nunc me doceas qui vis miscerier? & qua
 Te sanus tutum prendere lege queat?
 Quadrantem addat aquæ, calicem sumpsisse falerni
 Qui cupit, hoc sumi pocula more iuuat.
 Stes intra heminas: nam qui procedere tendit
 Ultra: alacer, sed mox ebrius inde furit.
 Res dura hæc nimum, sunt pendula guttura, dulce
 Tu fluis. Heu facile commoda nulla cadunt.

Temulentia senium accelerat, sensus hebetat, intestina adu-
 rit. Quare vino exigua mensura parcendum, & iddem aqua
 diluendum.

Gramen.

Gramineam Fabio patres tribuere corollam,
 Fregerat vt Pœnos Hannibalémque mora.
 Occulit inflexo nidum sibi gramine alauda,
 Vulgò aiunt, pullos sic fouet illa suos.
 Saturno Martique sacrum, quo Glaucus adeo
 Polybides, factus creditur esse Deus.
 His meritò arguitur modis tutela salúsque,
 Herbáque tot vires, hæc digitalis habet.

IVSTITIA.

Nec verbo, nec factò quenquam lædendum.

Assequitur, Nemesísque virûm vestigia seruat,
 Continet & cubitum, duráque frena manu,
 Ne malè quid facias, néve improba verba loquaris
 Et iubet in cunctis rebus adesse modum.

Nemesís Dea est malè actorum, aut improbè dictorum vindex, cuius formido manus à maleficio, linguam à maledicto cohibet.

Aeacide Hectoreo perfusum sanguine scutum,
 Quod Græcorum Ithaco concio iniqua dedit:
 Iustior arripuit Neptunus in æquora iactum
 Naufragio, vt dominum posset adire suum.
 Littoreo Aiakis tumulo nanque intulit vnda,
 Quæ boat, & tali voce sepulchra ferit:
 Vicisti Thelamoniade, tu dignior armis.
 Affectus fas est cedere iustitiæ.

Ex historia armorū Achillis iniusto Græcorū aresto adiudicatorum Vlyssi, contra Aiacem, (qui iudicij indignitate se ipsum interfecit) & naufragi clypei ad sepulchrū eius appulsi euentu, intelligendum est, iustitiam tandem omnes hominū calumnias, iniquisque fauores superare.

Etiā ferocissimos domari.

Romanū postquā eloquiū, Cicerone perempto,
 Perdiderat patriæ pestis acerba suæ:
 Inscendit currus victor, iunxitque leones,
 Compulit & durum colla subire iugum,
 Magnanimos cessisse suis Antonius armis,
 Ambage hac cupiens significare duces.

Nulla tanta est feritas, quæ non aut arte cicurari, aut vi do-
 mari possit, tam in belluis quàm in hominibus.

Aërio insignis pietate Ciconia nido,
Inuestes pullos pignora grata fouet.
Taliâque expectat sibi munera mutua reddi
Auxilio hoc quoties mater egebit anus.
Nec pia spem soboles fallit, sed fessa parentum
Corpora fert humeris, præstat & ore cibos.

Voluerum exemplo docentur homines *ἀειτεσιλαγνίτις*, quod
est acceptam à parentibus educationem, iisdem referre senio
defectis.

Abſtinentia.

Marmoreæ in tumulis vna ſtat parte columnæ
 Vrceus, ex alia cernere mallunium eſt.
 Ius hæc forma monet dictum ſine ſordibus eſſe,
 Deſunctum puras atque habuiſſe manus.

Iudex iuſtus à muneribus capiendis abſtinet.

Bonis à diuitibus nihil time idum.

Iunctus contiguo Marius mihi pariete , necnon
 Sub bardus, nostri nomina nota fori,
 Aedificant bene nummati , sataguntque, vel vltro
 Obstruere heu nostris vndique luminibus.
 Me miserum, geminæ quæ tanquam Phinea raptæ
 Harpyiæ, vt propriis sedibus eiiciant.
 Integritas nostra, atque animus quæsitior honesti,
 His nisi sint Zetes, his nisi sint Calais.

Fabula Phinei, & Harpyiarum Regiam eius infestantiû (quas
 Calais & Zetes volucres pueri fugarint) indicat plerosque viros
 bonos possessionibus suis extrudi, per opulentos vicinos, nisi bo-
 no animo, ac virtute vindicentur.

FORTITUDO.
DIALOGISMVS.

Quæ te causa mouet volucris Saturnia, magni
 Vt tumulo insideas ardua Aristomenis?
 Hoc moneo, Quantû inter aues ego robore præsto,
 Tantû Semideos inter Aristomenes.
 Insideant timidæ timidorum busta columbæ,
 Nos aquilæ intrepidis signa benigna damus.

Confictum est hoc Emblemata in gratiam Caroli Imp. qui Aquilam in scuto gestat, ipsam comparans fortissimo & inuicto Dueli Aristomeni Messenio,

Ἀνίχθῃ καὶ ἀπίχθῃ.
Sustine, et abstine.

Et toleranda homini tristis fortuna ferendo est.

Et nimum felix sæpe timenda fuit.

Sustine (Epietetus dicebat) & abstine. oportet

Multa pati, illicitis absque tenere manus.

Sic ducis imperium vincetus fert poplite taurus

In dextro : sic se continet à gravidis.

Taurus validus, & ad venerem potens, homini tamen longè
 infirmiori subseruiens, & à boue gruida abstiniens, patientiæ,
 & continentiæ præbet exemplum.

FORTITVDO.
In adulari nescientem.

Scire cupis dominos toties cur Theſſalis ora
Mutet, & vt varios quærat habere duces?
Nescit adulari cuiquàmve obtrudere palpum,
Regia quem morem principis omnis habet.
Sed veluti ingenuus sonipes, dorſo excutit omnẽ,
Qui moderari ipſum neſciat Hiprocomon,
Nec ſæuire tamen domino fas. vltio ſola eſt,
Dura ferum vt iubeat ferre lupata magis.

Popularis rebellio ob iniquiorem magistratus adminiſtrationem concitatur.

Obdurandum aduersus uigentia.

Nititur in pondus palma, & confurgit in arcum,
 Quò magis & premitur, hòc mage tollit onus.
 Fert & odoratas bellaria dulcia glandes,
 Queis mensas inter primus habetur honos.
 Ipuer, & reptans ramis has collige, mentis
 Qui constantis erit, præmia digna feret.

Quibuscunque aduersis obuientibus, bene cepta non sunt
 omittenda, quin constanter peragenda, ad felicitatis finem,

Hunnus inops Scythiciq; miserrimus accola p̄ti
 Vstus perpetuo liuida membra gelu.
 Qui Cereris non nouit opes, nec dona Lyæi,
 Et pretiosa tamen stragula semper habet:
 Nam murinæ illum perstringunt vndique pelles,
 Lumina sola patent, cætera opertus agit.
 Sic furem haud metuit, sic v̄tos temnit & imbres,
 Tutus apudque viros, tutus apudque deos.

CONCOR

CONCORDIA.

Concordiæ Symbolum.

Cornicum mira inter se concordia vitæ est,
 Mutua, statque illis intemerata fides.
 Hinc volucres hæc scepra gerūt, q̄ scilicet omnes
 Consensu populi, stantque, caduntque duces:
 Quem si de medio tollas, discordia præcep̄s
 Aduolat, & secum regia fata trahit.

Hoc illud est quod Salustianus Micipsa dixit, Concordia res
 paræ crescunt: discordia magnæ dilabuntur.

In bellum civile duces cū Roma pararet,
 Viribus & caderet Martia terra suis:
 Mos fuit in partes turmis coeuntibus, eandem
 Coniunctas dextras mutua dona dare.
 Foederis hæc species, id habet concordia signum,
 Ut quos iungit amor, iungat & ipsa manus.

Civili fidei commune signum est, Dextram iungere dextra.

CONCORDIA.
Concordia insuperabilis.

Tergeminos inter fuerat concordia fratres,
Tanta simul pietas mutua, & vnus amor:
Inuicti humanis vt viribus ampla tenerent
Regna, vno dicti nomine Geryonis.

Concordia inuictos facit vniuersos: qui singuli debiles forent.

Vnum nihil, duos plurimum posse.

Laërte genitum, genitum quoque Tydeos vnà,
 Hac cera expressit Zenalis apta manus.
 Viribus hic præstat, hic pollet acumine mentis,
 Nec tamen alterius non eget alter ope.
 Cùm duo coniuncti veniunt victoria certa est,
 Solum mens hominem dextrave destituit.

Maximè rebus gerendis, robur corporis, prudentia animi indiget: idem & prudens animus, corporis viribus, & dexteritate opus habet.

Firmissima conuelli non posse.

Oceanus quamuis fluctus pater excitet omnes:
 Danubiúmque omnem barbare Turca bibas,
 Non tamen irrumpes perfracto limite: Cæsar
 Dum Charlus populis bellica signa dabit.
 Sic sacræ quercus firmis radicibus astant,
 Sicca licet venti concutiant folia.

Hoc Emblema applaudit Carolo V. Imp. qui Turcas Viennæ
 Austrasiæ arcuit.

Innumeris agitur respublica nostra procellis,
 Et spes venturę sola salutis adest:
 Non secus ac navis medio circum equore, venti
 Quam rapiunt falsis, iamque fatiscit aquis.
 Quod si Helenę adueniant lucętia sydera fratres:
 Amisos animos spes bona restituit.

Methaphora à nauis tempestatibus acta, ad Reipub. coniurationibus vexatam: itémque à Dioscurorum luminibus salutiferis, ad ciuitatum defensores, aut boni Principis, vel Gubernatoris aduentum. Qui Castoris & Pollucis ignes in tempestate geminij apparentes, proximam salutem nauis nollitentur.

In simulacrum spei.

DIALOGISMVS.

Quæ Dea tam læto suspectans sidera vultu?
 Cuius peniculis reddita imago fuit?
 Elpidij fecere manus : ego nominor illa,
 Quæ miseris promptâ spes bona præstat opera.
 Cur viridis tibi palla? Quòd omnia me duce vernēt
 Quid manibus mortis tela refracta geris?
 Quod viuos sperare decet, præcido sepultis.
 Cur in dolioli tegmine pigra sedes?

Sola domi mansi volitantibus vndique noxis,
 Ascraei vt docuit musa verenda senis.
 Quæ tibi adest volucris? Cornix fidissimus oscen,
 Est bene cùm nequeat dicere : dicit, Erit.
 Qui comites? Bonus euentus, præceptusque Cupido,
 Qui præeunt? vigilum somnia vana vocant.
 Quæ tibi iuncta astat? Scelerum Rhânusia vindex,
 Scilicet vt speres nil nisi quod liceat.

Spei descriptio, quæ lætum hominem reddit, adusque mortem comitatur, nec etiam morte relinquit, quæ vnum est calamitosi solatium, nihil non expectat, meliusque semper in crastinum & ad votum sibi somnia fingit. In summa iucundissima est, & optima comes, nisi cùm arrogantior est, & immodesta, Spes nanque ambitiosas & immoderatas viciscitur vindex Ne mens contraria temerè, aut nimium spesantibus.

Rostra nouo mihi setigeri suis obtulit anno,
 Hæcque cliens ventri xenia (dixit) habe.
 Progreditur semper, nec retro respicit vnquam
 Gramina cùm pando proruit ore vorax,
 Cura viris eadem est, ne spes sublapsa retrorsum
 Cedat: & vt melius sit, quod & vltcrius.

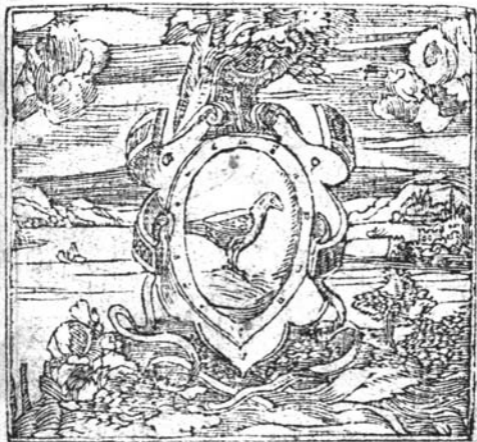
Rustica comparatio porci in pascu progredientis, ad Carolum
 V. Imper. ciúsque symbolon VLTERRIVS, quo ostenditur
 semper in melius procedendum.

Illicitum non sperandum.

Spes simul, & Nemesis nostris altaribus adsunt,
Scilicet ut speres non nisi quod liceat.

Vitio vanas temerariores spes præsumptas prosequitur.

Porphyrio domini si incestet in edibus vxor,
 Despondetque animum, præque dolore perit.
 Abdita in arcanis naturæ est causa, sit index
 Synceræ hæc volucris certa pudicitæ.

P E R F I D I A .

V I T I A .

In victoriam dolo partam.

Aiacis tumulum lachrymis ego perluo virtus,
 Heu misera albentes dilacerata comas.
 Scilicet hoc restabat adhuç, vt iudice Græco
 Vincerer: & causa stet potiore dolus.

A falsis iudicibus peruertitur ius, lachrymantibus frustra be-
 nis visis.

Larua lacerta, atq; stellatus corpora guttis
 Stellio, qui latebras & cauabusta colit,
 Inuidiæ prauique doli fert symbola pictus.
 Heu nimium nuribus cognita zelotypis.
 Nam turpi obtegitur faciem lentigine quisquis,
 Sit quibus immerfus Stellio, vina bibat.
 Hinc vindicta frequens decepta pellice vino,
 Quam formæ amisso flore relinquit amans,

Natura noxiis animalibus certas indidit notas malignitatis
 indices, ut stellioni nigricantes maculas, stellatim cuti asperfas,
 quæ in eorum facie pullulant, qui vinum stellione suffocato in-
 sectum biberint. Atque hoc dolo zelotypæ mulieres Italæ propi-
 nationis specie formosarum facies suspectarum deturpant.

Altilis allektor anas, & cęrula pennis
 Adsueta ad dominos ire redire suos.
 Congenres cernens volitare per aęra turmas,
 Garrit: in illarum se recipitque gregem,
 Prętenfa incautas donec sub retia ducat.
 Obstrepitant captę, conscia at ipsa filet.
 Perfida cognato se sanguine polluit ales
 Officiosa aliis, exitiosa suis.

Anatum domesticarum, sylvestres in laqueos illectantium similitudo, cum Glauconibus suę gentis proditoribus.

Maledicentia.

Archilochi tumulo insculptas de marmore vespas
 Esse ferunt, linguæ certa sigilla mala.

Iambographus Archilochus Græcus Poëta, maledicentissimus
 repræsentat quemlibet vel verbo, vel scripto petulantem, cæce-
 ra inutilem: cuiusmodi sunt vespe, quæ magno cum murmure
 acriter pungunt. Cæterùm neque mel, neque ceram fingunt.

In receptatores sicariorum.

Latronum furúmque manus tibi sæua per urbem
 It comes:& diris cincta cohors gladiis.
 Atque ita te mentis generosum prodige censes,
 Quòd tua complures allicit olla malos.
 En nouus Actæon, qui postquàm cornua sumpfit,
 In prædam canibus se dedit ipse suis.

Fingitur Actæon à propriis canibus discerptus Sic & falsæ nobilitatis affectatores, adulantum, & audaculorum macerophorôn turba stipati sensum hominis perdunt, & superbiæ cornua, attollentes, nõ Cerui, sed Serui tandem sunt suo satellitio, cui & se, & suas iustantias comedendas, & diripiendas suggererunt.

Semper hiat, semper tenuem qua vescitur auram,
Reciprocatur Chamæleon.

Et mutat faciem, varios sumitque colores,
Præter rubrum, vel candidum.

Sic & adulator populari vescitur aura,
Hiânsque cuncta deuorat.

Et solum mores imitatur principis atros,
Albi & pudici nescius.

Chamæleon, animalculum solo aëre viuens, & cutis colorem ad quodcunque subiectum subinde mutans, excepto rubro & albo. Adulatoré signat, qui se ad domini cuiuslibet naturam effingit, præter tamen puram simplicitatem, castumque pudoré, quarum quidè virtutù, hæc rubore, illa cædore tineta est.

Ei qui semel sua prodegerit, aliena credi non oportere.

Colchidos in gremio nidum quid congeris? cheu
 Nescia cur pullos tam malè credis auis?
 Dira parens Medæa suos sæuissima natos
 Perdidit, & speras parcat vt illa tuis?

Qui malè rem priuatam administrarit, ei ne publica guber-
 nanda credatur. Exemplo hirundinis nidificatis in sinu Medæ,
 quæ cùm suos liberos occiderit: temerè illi suos pullos dat custo-
 diendos Hirundo.

STULTITIA.

Temeritas.

In præceps rapitur, frustra quoque tendit habenas
Auriga: effreni quem vehit oris equus.
Haud facile huic credas, ratio quæ nulla gubernat,
Et temerè proprio ducitur arbitrio.

Furor, & rabies.

Ora gerit clypeus rabiosi picta leonis,
 Et scriptum in summo margine carmen habet:
 Hic hominum est terror, cuius possessor Atrida
 Talia magnanimus signa Agamemno tulit.

Militum immanitatem sanguinariorum testantur vel ipsa scuta, saevissimarum belluarum imaginibus, crudeliúmque Sententiarum titulis figurata.

In temerarios.

Aspicias aurigam currus Phaëtona paterni
 Igniuomos ausum flectere Solis equos.
 Maxima qui postquam terris incendia sparsit:
 Est temerè infesso lapsus ab axe miser.
 Sic plerique rotis fortunæ ad sydera Reges
 Euecti, ambitio quos iuuenilis agit:
 Post magnâ humani generis clademque, suamque,
 Cunctorum pœnas denique dant scelerum.
 Non fidendum iis qui impetu voluntatis, nõ ratione feruntur.
 Temerarij Principes, & se & suos euertunt per iuntque sumuntis,
 ac denique temeritatis suæ dant pœnas.

In eos qui supra vires quicquam audent.

Dum dormit, dulci recreat dum corpora somno
 Sub picea, & clauam, cæterâque arma tener,
 Alciden Pygmæa manus prosternere letho
 Posse putat, vires non bene docta suas.
 Excitus ipse, velut pulices, sic proterit hostem,
 Et sæni implicitum pelle leonis agit.

Cum fortiori non est congregiendum.

Impossibile.

Abluis Aethiopem quid frustra? ah desine, noctis
 Illustrare nigrae nemo potest tenebras.

Vitia naturæ siue animi, siue corporis, tolli non possunt.

Ruricolæ, agreste genus, plerique cuculos
 Cur vocitent, quænam prodita causa fuit?
 Vere nouo cantat Coccix, quo tempore vites
 Qui non absoluit, iure notatur iners.
 Fert ova in nidos alienos, qualiter ille
 Cui thalamum prodit vxor adulterio.

Cuculi (vt vulgus putat) non ij sunt, quorum vxores sunt *im-
 pudicæ*: At contrà qui alienis vxoribus, & thalamis incubant.
 Vocabulo nimirum ab auis natura sumpto, qui in *Curucæ* nido
 sua ova ponit. ab alia auis fouenda.

Vespertilio.

Assumpsisse suum volucris ex Meneide nomen,
 Socraticum autores Chærophoonta ferunt.
 Fusca viro facies, & stidens vocula, tali
 Hunc hominem potuit commaculare nota.

E s

Aliud.

Vesperè quæ tantùm volitat, quæ lumine lusca est,
 Quæ cum alas gestet, cætera muris habet,
 Ad res diuersas trahitur, mala nomina primùm
 Signat: quæ latitant, iudiciùmque timent.
 Inde & philosophos, qui dum cœlestia quærunt,
 Caligant oculis, falsaque sola vident.
 Tandem & versutos, cum clàm sectentur vtrûque,
 Acquirunt neutra qui sibi parte fidem.

Ira.

Alcæam veteres caudam dixere Leonis,
 Quâ stimulante iras concipit ille graues.
 Lutea cùm surgit bilis, crudescit & atro
 Felle dolor, furias excitat indomitas.

Ira rationem deturbat, atque ita hominem mutat in furiosam bestiam, quæ sibi ipsi nocet.

In eum, qui sibi ipsi damnum apparat.

Capra lupum non sponte meo nunc vberē lacto,
 Quòd malè pastoris prouida cura iubet.
 Creuerit ille simul, mea me post vbera pascet.
 Improbilas nullo flectitur obsequio.

Plerique eos, à quibus perdentur, alunt.

Fauitas.

Miraris nostro quòd carmine diceris Otus,
 Sit vetus à proavis cùm tibi nomen Otho.
 Aurita est, similes, & habet ceu noctua plumas,
 Saltantemque auceps mancipat aptus auem.
 Hinc fatuos, captu & faciles, nos dicimus otos,
 Hoc tibi conueniens tu quoque nomen habe.

À moribus, animalium quorundam naturam referentibus in-
 dita fuere nonnullis nomina, vt Afiniis, Porciis, Verribus, A qui-
 liis, Vulturis Galbis, sic & Othonibus ab Othide aue, stolidi, tar-
 dissimi volatus, & facillimi captus. (Nam vt habet versiculus)
 Conueniant rebus nomina saepe suis.

Obliuio paupertatis parens.

Cùm lupus esuriens mandit ceruarius escam,
 Præque fame captum deuorat hinnuleum,
 Respiciat si fortè aliò, vel lumina vertat,
 Præsentem oblitus, quem tenet vngue cibum,
 Quæritat incertam (tanta est obliuio) prædam.
 Qui sua neglexit, stultè aliena petit.

En statuæ statua, & ductum de marmore marmor,
 Se conferre deis ausa procax Niobe.
 Est vitium muliebri superbia, & arguit oris
 Duritiem, ac sensus, qualis inest lapidi.

Thebarū Regina Niobe ob pernicacē superbiā mutata in du-
 ram è saxo statuā: sub figmento tegit potentum mulierum super-
 biam: tyrannidem, duritiē inflexam, & rigiditatē implacabilem
 ησι τλιω αὐαίνδρω, qualis est in rigenti saxo.

Impudentia.

Pube tenus mulier, succincta latrantibus infra
 Monstrorum catulis, Scylla biformis erat.
 Monstra putantur auarities, audacia, raptus.
 At Scylla est nullus cui sit in ore pudor.

Scylla monstro, aut rupe in mari, supra ore virgineo, infra ca-
 ninis baubantium capitibus notatur externa viri, vel feminae
 forma decora, quæ intus tribus est caninis rabida vitiiis, Inuidia,
 Rapina, & improba audacia, atque impudenti.

Φιλαντία.
Philautia.

Quòd nimiùm tua forma tibi Narcisse placebat,
In florem, & noti est versa stuporis olus.
Ingenij est marcor, cladésque Philautia, doctos
Quæ pessum plures, dátque deditque viros:
Qui veterũ abiecta methodo, noua dogmata quæ-
Nilq; suas præter tradere phantasias. (runt;

philautia
φιλαντία efficit, vt suiipſius admirator, melioribus alio-
rum operibus relictis ſua tantum amet, & probeat, idque non ſine
ſuo magno malo, qui florem ſine fructu protulit.

Garrulitas.

Quid matutinos Progne mihi garrula somnos
 Rumpis? & obstrepera Daulias ore canis?
 Dignus Epops Tereus, qui maluit ense putare,
 Quàm linguam immodicam stirpitus eruere.

Ut Progne stupratore Tereo linguę plectro truncata, in garrulam hirundinem versa fingitur: sic qui fari minus bene norūt, aut possunt: id magis malè affectant, & sunt seì è loquaciores, ceterisque obstrepentes.

I N V I D I A.

Squalida vipereas manducans fermina carnes,
 Cuique dolent oculi, quæque suum cor edit,
 Quam macies, & pallor habent, spinosaque gestat
 Tela manu. Talis pingitur invidia.

Invidus suis pascitur virulentis cogitationibus, alterius bonum ægrè videt, seipsum consumit, & lingua pungit maledictis aculeata.

L V X V R I A .

Erucæ capripes redimitus tempora Faunus
 Immodicæ Veneris symbola certa refert.
 Est erucæ salax, indèxque libidinis hircus,
 Et Satyri nymphas semper amare solent.

Hæc libidinis imago sumpta est ab erucæ herbæ (quæ Vene-
 rena ciet) & salacis hirci natura: Innuens libidinem in affectu ar-
 dere, in actu foetere,

Rupibus ætiis summique crepidine saxi
Immites fructus ficus acerba parit, (nix,
Quos corui comedunt, quos deuorat improba cor-
Qui nihil humanæ commoditatis habent.
Sic fatuorum opibus parasiti, & scorta fruuntur:
Et nulla iustos vtilitate iuant.

Stulorum diuitum opibus fruuntur tantum improbi, lenones,
meretrices, & adulescentes.

Tumulus meretricis.

Διαλογιστικῶς.

Quis tumulus? Cuius urna? Ephyrææ est Laidos: ah

Erubuit tantum perdere Parca decus: [non

Nulla fuit tum forma, istam iam carpsere ætas,

Iam speculum Veneri cauta dicarat anus.

Quid sculptus sibi vult aries, quem parte læna

Vnguibus apprehensum posteriore tenet?

Non aliter capros quod & ipsa teneret amantes,

Vir gregis est aries, clune tenetur amans.

Nobilissimū scortū Lais Corinthia, hoc simulacrum suo tumulo

statui voluit. Meretriciā rapinā læna, amatorū stoliditatē ariete

pecude deglubili, & libidinem posticis membris designans,

In amatores meretricum.

Villoſe indutus piſcator tegmina capra,
 Addidit vt capiti cornua bina ſuo,
 Fallit amatorem ſtans ſummo in littore Sargum,
 In laqueos ſimiles quem gregis ardor agit.
 Capra refert ſcoreum, ſimilis fit Sargus amanti,
 Qui miſer obſcæno captus amore perit.

Hic ridetur iuuenilis amaſiorum facilitas, qui in quoduis for-
 mæ obiectû, vel cap: & etiam laruatæ ſpectrum exardeſcunt.

Cauendum à meretricibus.

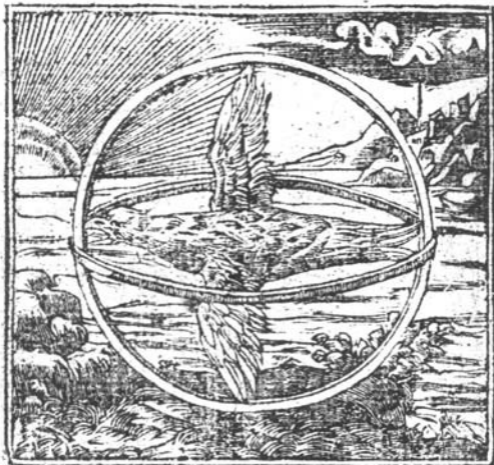
Sole fatæ Circes tam magna potentia fertur,
 Verterit vt multos in noua monstra viros.
 Testis equûm domitor Picus, tum Scylla biformis,
 Atque Ithaci postquàm vina bibere sues.
 Indicat illustri meretricem nomine Circe,
 Et rationem animi perdere, quisquis amat.

A meretricibus efferantur homines, mutanturque in belluas,
 dum scilicet sunt libidinosi vt hirci, gulosi vt sues, inuidi & ri-
 rosi vt canes, inertes vt asini.

Inguina dente fero suffossum Cypris Adonin
Lactucæ foliis condidit exanimem,
Hinc genitali aruo tantum lactuca resistit,
Quantum eruca salax vix stimulare potest.

Eruca Venerem inflammat, lactuca extinguit: per quas certè
herbas contrariæ facultatis, id intelligitur quod temperata vi-
tus ratio, libidinis ardorem restinguit: quem luxuries & asocis
incendit & alit.

Ne dirus te vincat amor, neu fœmina mentem
 Diripiat magicis artibus vlla tuam:
 Bacchica avis præsto tibi motacilla paretur,
 Quam quadriradiam circuli in orbe loces:
 Ore crucem & cauda, & geminis vt complicit alis,
 Tale amuletum carminis omnis erit.
 Dicitur hoc Veneris signo Pegasus Iason
 Phœaciæ lædi non potuisse dolis.

Bacchi avis Motacilla est, à motu caudæ sic appellata. Libidinofum scilicet ceuētis, aut crissātis motū notās, quæ, vt in imagine est, intra spheram in figurā crucis exposita subindicat, crucifigendas esse, vt Paulus ait, concupiscentias in hoc orbe.

Lascitia.

P R O B L E M A.

Delicias, & molliciem mus creditur albas
 Arguere, at ratio non sat aperta mihi est.
 An quod ei natura salax, & multa libido est?
 Ornat Romanas an quia pelle nurus?
 Sarmaticum murem vocitant plerique Zibellum,
 Et celebris suavi est unguine muscus Arabs.

Mure araneo, Aeluro zibellino, & musco Arabico, calidissimis
 videlicet bestiolis, ac odorantibus nobilium feminarum notatur
 mollicies, in cultu corporis pretiosis talium animalculorum pel-
 lus delicatis fouendo, & ornando, & suffitu odorato adolendo.

DESIDIA.
Desidia.

Desidet in medio Esæus, speculator ad astra,
 Subtus & accensam contegit igne facem.
 Segnities specie recti, velata cuculo,
 Non se, non alios vtilitate iuuat.

Religionis falsa species, & vitæ cōtemplatiuz prætextus, præ-
 tenditur inerti otio, quod virtutum lumen extinguit, & vitiiis
 alimenta ministrat.

DESIDIA:
Desidiam abjiciendam.

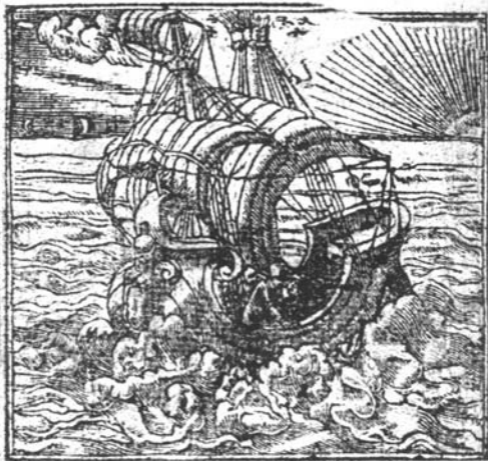
91

Quisquis iners abeat. Nā in chœnice figere sedē,
Nos prohibent Samij dogmata sancta senis.
Surge igitur, durōque manus adsuesce labori,
Det tibi dimensos craftina vt hora cibos.

Linquenda est pigritia, quæ quod adest aspicit: & sequenda diligentia: quæ quod futurum est, prospicit.

In facile à virtute desciscentes.

Parua velut limax sperto Remora impete venti,
 Remorúmque, ratem sistere sola potest.
 Sic quosdam ingenio, & virtute ad sydera vectos,
 Detinet in medio tramite causa leuis.
 Anxia lis veluti est: vel qui meretricius ardor:
 Egregiis iuuenes seuocat à studiis.

Modica occasio prouerantes ad studia adolescentes plerúmque retardat: non aliter quam Remora per exiguum conchylium, occulta quadam vi naturæ, naues, velis, ventis, & remis impulsas remoratur.

Ignauus.

Ignauus Ardeolam stellatam effingere serui
 Et studia, & mores fabula priuica fuit.
 Quae famulum Asteria volueris sumpsisse figuram
 Est commenta: fides sit penes historicos.
 Degener hic veluti qui ceuet in aëre falco est,
 Dicitur ab antiquis vatibus ardelio.

Stellata Ardeola, aui ceuentis in aëre morus, nullius auté vñs,
 figuratur inutilis seruus, qui non agit, sed fatagit. Aut potius
 aliquis qui omnia profertur, um nihil sciat, quem veteres Arde
 onem vocarunt, qualis Attalus apud Martialem.

A V A R I T I A .

Heu miser in medijs sitiens stat Tantalus vndis,
 Et poma esuriens proxima habere nequit.
 Nomine mutato de te id dicetur auare,
 Qui, quasi non habeas, non frueris quod habes.

Suos iam in hoc seculo patiuntur manes auari homines, hoc
 supplicio damnati, vt Tantalus, medijs immerfi opibus, ne illis
 frui possint.

In auaros.

Septitius populos inter ditissimus omnes,
 Arua senex nullus quo magis ampla tenet:
 Defraudans geniúmque suum, mensásque paratas,
 Nil præter betas, duráque rapa vorat.
 Cui similem dicã hunc, inopẽ quem copia reddit?
 An ne asino? Sic est : instar hic eius habet.
 Namque asinus dorso pretiosa obsonia gestat:
 Séque rubo, aut dura carice pauper alit.
 Nẽ asinus verè is est, qui frumento, vino, pecore, altilibus a-
 bundans, pane mucido, lardo rancido, & va;pa viciat.

Vana Palatinos quos educat aula clientes,
Dicitur auratis nectere compedibus.

Aulica vita omnium est longè miserrima, & seruituti obnoxia. Quam tamen qui semel subiere, eam, aut nunquam, aut egrè relinquunt, neque ea facillè se possunt expedire, tanquam captiuus regalis luxus admiratione, & magnificentia, ac splendore rerum, quæ illic cernuntur, earumque fruitione, aut spe fruendarum.

In fordidos.

Quæ rostro (clystere vult) sibi proluit aluum
 Ibis, Niliacis cognita litoribus,
 Transit opprobrij in nomen: quo Publius hostem
 Naso suum appellat, Battiadésque suum.

Ibis Aegyptiaca avis immisso in culú rostro, infusáque aqua
 aluum purgans, clysteris vsum ostendit, Cuius immundæ avis ap-
 pellatione, obscœni homines notantur, qui turpia verba eructan-
 tes, podicem ex ore faciunt.

Anguillas quisquis captat, si limpida verra
 Flumina, si illimes ausit adire lacus,
 Cassus erit, ludetque operam: multum excitet ergo
 Si crete, & vitreas palmula turbet aquas,
 Diues erit. Sic iis res publica turbida lucro est,
 Qui pace, arctati legibus, esuriunt.

In turbulenta aqua piscandum esse iactant magni illi fures, qui
 impones de furca non pedent. Quare & ipsi ut plurimum pacis sunt
 turbatores, & tranquillitatis Principum cum populo, ut in turbu-
 do rerum statu, magis tuto, & minus aperte peculiari possint.

In auaros, vel quibus melior conditio ab extraneis offertur.

Delphini insidens vada cærulea sulcat Arion,
 Hócque aures mulcet, frænâ & ora sono.
 Quàm sit auari hominis, nō tā mēs dira ferarū est:
 Quisque viris rapimur, piscibus eripimur.

Auarus quauis vel terræ, vel maris belluæ immanior est: multos etenim mortales per inopiã perire cogit. At bestiæ sæpenumero seruasse homines, & à mortis periculo liberasse memorantur. Vt Delphin ille qui citharædū Ariona in pelagus ab hominibus nauis præcipitatū, suo corpore sustentauit, & ad littus euexit.

Curculione gruis tumida vir pingitur aluo,
 Qui laron, aut manibus gestat Onocrotalum.
 Talis forma fuit Dionysi, & talis Apici,
 Et gula quos celebres deliciosa facit.

Lurcones Gruis collum optant sibi, quò diutius gratis cupediarum saporibus delectentur. At Guloli voratores prominenti sunt, & pingui abdomine ventris.

Oeni effigies. De his qui meretricibus donant,
quod in bonos vsus verti debeat.

Impiger haud cessat funem contexere sparto,
Humidâque artifici iungere fila manu.
Sed quantum multis vix torquet strenuus horis,
Protinus ignavi ventris asella vorat.
Fœmina iners animal facili congesta marito
Luera rapit, mundum prodigit inque suum.

Mulierum in otio desidium, & in cõpto corporis ornatu, pro-
uentus, reditus & quæstus profundentium, mariti: rem faciunt vt
funarij, nimirum retrogrado ductu.

In Parasitos.

Quos tibi donamus, fluuiales accipe cancos,
 Munera conueniunt moribus ista tuis.
 His oculi vigiles, & forfice plurimus ordo
 Chelarum armatus, maximáque alius adest.
 Sic tibi propensus stat pingui abdomine venter,
 Pernicésque pedes, spiculáque apta pedi.
 Cùm vagus in triuiis, menséque sedilibus erras,
 Inque alios mordax scommata falsa iacis.

Parasiti, & scurræ propter gulam oculos, & pedes nusquam
 non emissitios habent, & ventris farciendi gratiam nihil non a-
 gunt, & patiuntur, mordaci dicacitate, quolibet perstringentes.

Paruam culinam duobus ganeonibus nō sufficere.

In modicis nihil est quod quis lucretur : & vnum
Arbustum geminos non alit Erythacos.

A L I V D.

In tenui spes nulla lucri est:vnōque residunt
Arbusto gemine non bene Ficedulæ.

In minimis negotiis, vt opificiis mechanicis, vilibus propoliis,
scholis triualibus vber quæstus non est sperandus. Verum in ma-
gnarum administratione rerum, vt bellorum: fisci, consiliorum,
iudiciorum, peregrinæ & abundantis mercaturæ, lucra ingentia
sperare licet. Proinde in humili statu consorti non est locus,

Captivus ob gulam.

Regnatórq̄ue penus, mensæq̄ue arrosor herilis
 Ostrea mus summis vidit hiulca labris.
 Queis tenerã apponēs barbã falsa ossa momordit,
 Ast ea clauserunt tacta repentè domum,
 Deprensũ & tetro tenuerunt carcere furem,
 Semet in obscurum qui dederat tumulum.

Multi se in opulentas domos serviliter ingerunt lautioris vi-
 ctus ergò. Plerique etiã suum sibi tumulum dentibus effodiunt
 præproperam mortem luxu, & gula sibi accersentes.

In garrulum & gulosum.

Voce boat torua, præ largo est gutture, rostrum
 Instar habet nasi, multiformisque tubæ.
 Deformem rabulam, addictum ventri que, gulæ que
 Signabit, volucer cum truo pictus erit.

Hoc Emblemata per se explicatur. Nempe per Onocrotalum
 attem longo latoque rostro, gutture amplo, clamore asini ruditum
 referente, figurans hominem gulosum, belluonem, voracem, cla-
 mosum, & rudem, cui gula, & podex sint omnia.

Moris vetusti est, aliqua professoribus
Superadiici cognomina.

Faciles apertosque explicans tantum locos,
Canon vocatur Curtius,

Revoluitur qui eodem, & iteratque nimis
Mæander, ut Parisius.

Obscurus & confusus, ut Picus fuit,
Labyrinthus appellabitur.

Nimis brevis multa amputans, ut Claudius,
Mucronis agnomen feret.

Qui vel columnas voce rumpit, Parpalus,
 Dicitur truo est scholasticis.

Contra est vocatus, tenuis esset Albius
 Quod voce, vespertilio.

At vltimas mutilans colobotes syllabas,
 Hirundo Crassus dicitur.

Qui surdus aliis, solus ipse vult loqui,
 Vt sturnus in prouerbio est.

Hic blesus, ille raucus, iste garriens,
 Hic sibilat ceu vipera.

Tumultuatur ille rictu, & naribus.

Huic lingua terebellam facit.

Singultit alius, atque tussit hesitans.

Conspuit alius vt psecas.

Quam multa rebus vitia in humanis agunt,
 Tam multa surgunt nomina.

N A T V R A.
 Vis naturæ.

Pana colunt gentes, (naturam hoc dicere rerū est)
 Semicaprumque hominē, semivirumque Deū.
 Est vir pube tenus, quod nobis insita virtus,
 Corde oriens, celsa verticis arce sedet.
 Hinc caper est, quia nos natura in secla propagat
 Concubitu: vt volucres, squamea, bruta, ferās.
 Quod commune aliis animantibus, est caper inde
 Luxuriæ, Veneris signaque aperta gerit.
 Cordi alij sophian, alij tribuere cerebro.
 Inferiora, modus, nec ratio vlla tenet.

Egregium Emblema, docens hominem iuxta diuersas sui corporis partes, superiores scilicet, & inferiores, diuersæ pariter esse naturæ. Suprà quippe Diuinæ, Rationabilis, ac humanæ. Infra verò beluinæ, atque etiam Diabolicæ. Proinde hominem in sua mixta natura: esse animal vniuersum, siue omne, quod Græcis est Pan: ideòque Pan Anthropotragos, partim homo, partim hircus pingi solet.

Ars Naturam adiuuat.

Vt spherę Fortuna, cubo sic insidet Hermes:
 Artibus hic, variis casibus illa preest.
 Aduersus vim Fortunę est ars facta: sed artis
 Cũ fortuna mala est, sepe requirit opem.
 Disce bonas artes igitur, studiosa iuuentus,
 Quę certa secum commoda sortis habent.

Ars, & Opificium quęstuarium hominem attollit, prostratũ
 volubilis fortunę accidentibus, vt morbo, naufragio, incendio,
 ruina, ludo, & eiusmodi fortuitis casibus.

In iuuen

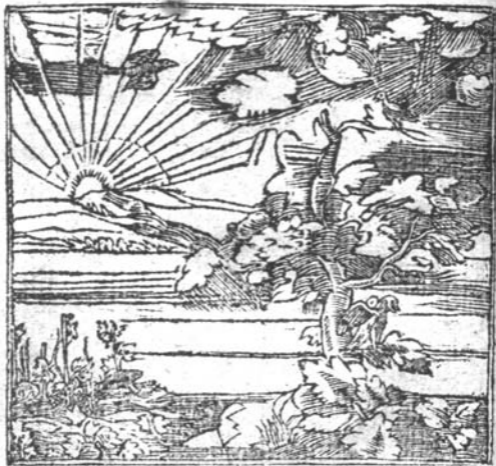
In iuuentam.

Natus vterque Iouis, tener atq; imberbis vterque,
 Quem Latona tulit, quem tulit & Semcle:
 Saluete, æterna simul, & florete iuuenta,
 Numine sit vestro quæ diuturna mihi.
 Tu vino curas, tu victu diuine morbos,
 Ut lento accedat sera senectæ pede.

Phœbus artis medicæ inuentor, Bacchus vini, cura & luxu
 sentum accelerant. Diætæ medicinæ pars, luxui medetur. Vinum
 curas abigit. Ergo vinū moderatè sumptum iuuenturè conseruat.

In quatuor tempora anni.

Aduenisse hyemem fringilla renūtiat ales.
 Ad nos vere nouo garrula hirundo redit.
 Indicat æstatem sese expectare cuculus.
 Autumnno est tantūm cernere ficedulas.

ASTROLOGIA.

Scyphus Nestoris.

Nestoreum geminis cratera hunc accipe fundis,
 Quod grauis argenti massa profudit opus.
 Clauiculi ex auro:stant circum quatuor ansæ:
 Vnam quanque super fulua columba sedet,
 Solus eum potuit longæuus tollere Nestor.
 Maonidæ doceas quid sibi musa velit?
 Est cœlum scyphus ipse:color argenteus illi est:
 Aurea sunt cœli sydera clauiculi.

Pleiadas esse putant, quas dixerit ille columbas,
Umbicili gemini, magna minorque fera est.
Hæc Nestor longo sapiens intelligit vsu:
Bella gerunt fortes, callidus astra tenet.

Per Nestoris craterem sic depictum apud Homerum signatur Astronomia, Ars ab longa, & antiqua obseruatione profecta, certissimi consilij scientia, & quæ in rebus arduis plus habet momenti, quàm robusti corporis vires.

Quæ supra nos, nihil ad nos.

Caucasia æternùm pendens in rupe Prometheus
 Diripitur sacri præpetis vngue iecur.
 Et nollet fecisse hominem, figulòsque perosus
 Accensam rapto damnat ab igne facem.
 Roduntur variis prudentum pectora curis,
 Qui cœli affectant sci re, deùmque vices.

Homines plus æquo curiosi, in occulta Philosophia, Astrologia critica, Magia, omnique Mantia, corda, id est animi, roduntur anxiiis curis, ac sollicitudinibus, arctius arcanæ indagini alligati, & altioribus scrutiniis affixi.

Icare per superos qui raptus & aëra, donec
 In mare præcipitem cera liquata daret,
 Nunc te cera eadem, feruensque exuscitat ignis,
 Exemplo vt doceas dogmata certa tuo.
 Astrologus caueat quicquam prædicere, præceps
 Nam cadet impostor, dum super astra volat.

Icarus Dædali filius dum altius euolaret pennis ceratis, ac sole iam nimis propinquo cera liquefcente, soluerentur alæ, deplumis in mare corruit. Sic & criticos Astrologos altius ingenium eleuantes, nec satis constante huius matheseos vanitate, tandem in ludibrium & inopiam dilabuntur.

Qui alta contemplantur, cadere.

Dum turdos visco, pedica dum fallit alaudas,
 Et iacta altiuolam figit harundo gruem,
 Dipsada non prudens auceps pede perculit: vltrix
 Illa mali, emissum virus ab ore iacit.
 Sic obit, extento qui sydera respicit arcu,
 Securus fati, quod iacet ante pedes.

Non vsque adeò ad alta, & procul distantia, intendendus est
 animus, quin propinquam & imminentem quæ adest fortunam
 animaduertat.

Potentissimus affectus amor.

Aspice ut inuictus vires auriga leonis,
 Expressus gemma pufio vincat amor:
 Utq; manu hac scuticā tenet, hac ut flectit habenas
 Utque est in pueri plurimus ore decor.
 Dira lues procul esto: feram qui vincere talem
 Est potis, à nobis temperet ànne manus?

Amor homini fugiendus, vel fetarum exemplo, quæ vi amo-
 ris in furias ruunt, præsertim leo.

Potentia amoris.

Nudus amor viden' vt ridet, placidúmque tuetur?
 Nec faculas, nec quæ cornua flectat, habet.
 Altera, sed manuum flores gerit, altera piscem:
 Scilicet vt terræ iura det, atque mari.

Quæcunque animalia viuunt, aut in terra florulenta, aut in aqua pisculenta, natura dictante, amoris in suum genus sunt obnoxia cum voluptatis, tum generationis gratia. Quare amor in terra, & in mari regnator est.

Aligerum fulmen fregit Deus aliger, igne
Dum demonstrat uti, est fortior ignis amor.

Amor plus quam vis efficit.

In studiosum captum amore.

Immersus studiis, dicundo & iure peritus,
 Et maximus libellio,
 Helianiran amat, quantum nec Thracius vnquam
 Princeps sororis pellicem.
 Pallada cur alio superasti iudice Cypri?
 Num fat sub Ida est vincere?

Cum literarum studiosi omissis libris, scæminas sectari institunt, tunc Venus amorum Dea, Mineruam scientiæ præsidem, superat, tanquam rursus prælata pulchritudine damnatam, Iuuenum affectantium (vt olim Alexandri apud Idam) iudicio.

Ἀντίος, id est, amor virtutis.

διαλογιστικῶς.

Dic vbi sunt incurui arcus? vbi tela Cupido?
 Mollia queis iuuenum figere corda soles?
 Fax vbi tristis? vbi pennæ, tres vnde corollas
 Fert manus? vnde aliam tempora cincta gerunt?
 Haud mihi vulgari est (hospes) cū Cypride quic-
 Vlla voluptatis nos neque forma tulit. (quam,
 Sed puris hominum succendo mentibus ignes
 Disciplinæ: animos astræque ad alta traho.
 Quattuor éque ipsa texo virtute corollas,
 Quarum quæ Sophiæ est, tempora prima teois,

Duas Veneres finxit Plato, itémque duos Cupidines, terre-
stres nempe, qui corruptibilium amorem ingerunt, vt opum, vo-
luptatum, honorum. Et cælestes, qui cælestium & æternorum
amorem ingenerant, vt scientiæ & virtutum. Quæ cum
quatuor sint in genere. Prima prudentia, quæ con-
templationis est, in capite residet. Reli-
quæ tres, quæ actionis sunt,
in manibus tra-
ctantur.

Ἀντίμος, Amor virtutis, alium Cupidinem superans.

Aligerum, aligeróque inimicum pinxit Amori,
 Arcu arcum, atque ignes igne domans Nemesis.
 Ut quæ aliis fecit patiat. at hic puer olim
 Intrepidus gestans tela, miser lachrymat.
 Ter sput, ínque sinus imos (res mira) crematur
 Igne ignis, furias odit amoris amor.

Ut clauus clauo : sic voluptas voluptate pellitur. Proinde qui terrenum libidinis amorem domare velit: alterum cœlestem rerum æternarum, ut sapientiæ, & virtutum amorem concipiat.

Dulcia quandoque amara fieri.

Matre procul lieta, paulùm secesserat infans,
 Lydius: hunc diræ sed rapuistis apes.
 Venerat hic ad vos placidas ratus esse volucres,
 Cùm nec ita immitis vipera sæua foret.
 Quæ datis ah, dulci stimulos pro munere mellis!
 Proh dolor. Heu sine te gratia nulla datur.

Quemadmodum apes cum melle aculeum gerit grauitè pun-
 gentem: sic in hoc orbe mortalium nullus est voluptatis dulcor,
 sine doloris amarore. Nam dolor est voluptatis comes.

Fere simile ex Theocrito.

Alueolis dum mella legit, percussit Amorem
 Furacem mala apes: & summis spicula liquit
 In digitis: tumido gemit ac puer anxius vngue,
 Et quatit errabuudus humum: Venerique dolorem
 Indicat, & grauiter queritur, quòd apicula paruum
 Ipsa inferre animal tam noxia vulnera possit.
 Cui ridens Venus, Hanc imitaris tu quoque, dixit
 Nate feram: qui das tot noxia vulnera paruus.

Parua interdum maximè sunt noxia, vt scorpius. phalangium.
 Sic & paruulus amor, & tantillus vt conspici nequeat: vulnere
 corda figit propemodum immedicabili.

A M O R.
In statuam amoris.

119

Quis sit amor, plures olim cecinere Poëtae,
Eius qui vario nomine gesta ferunt.
Cōuenit hoc, quòd veste caret, q̄ corpore parvus,
Tela, alásque ferens, lumina nulla tenet,
Hæc ora, hic habitúsque Dei est. Sed dicere tantos
Si licet in vates, falsa subesse reor.
Eccur nudus agar? diuo quasi vallia desint,
Qui cunctas domiti possidet orbis opes.
Aut qui quæso niues Boreámque euadere nudus,
Alpinum potuit, stricctaque prata gemi?

Si puer est, puerumne vocas qui Nestora vincit?
 An nosti Aſcræi carmina docta ſenis?
 Inconſtans puer hic obdurans pectora, quæ iam
 Trans adiit, nunquam linquere ſponte poteſt.
 At pharetras & tela gerit, quid inutile pondus?
 An curuare infans cornua dura valet?
 Alas cûrve tenet, quas nescit in æthera ferre?
 Inſcius in volucrum flectere tela iecur.
 Serpit humi, ſempérque virum mortalia corda
 Lædit: & haud alas ſaxeus inde mouet.
 Si cæcus vitamque gerit, quid tænia cæco
 Vtilis eſt? ideo num minus ille videt?
 Quisve ſagittiferum credat, qui lumine captus?
 Hic certa, aſt cæci ſpicula vana mouet,
 Igneus eſt, aiunt, verſatque in pectore flammæ,
 Cur age viuit adhuc? omnia flamma vorat.
 Quinetiam tumidis cur non extinguitur vndis,
 Naiadum quoties mollia corda ſubit?
 At tu ne tantis capiare erroribus audi,
 Verus quid ſit Amor carmina noſtra ferent.
 Iucundus labor eſt, laſciua per ocia. ſignum
 Illius eſt, nigro punica glans clypeo.

Pœtica Amoris deſcriptio hoc Emblemate, vt falſa & ſuauiter
 reſuratur, & mox vera eiufdem deſinitio ſubiicitur, cum mythi-
 co ſchemate glandis rubicundæ, in nigra clypei planicie glans ru-
 bida, veretri balanon à ſimilitudine ſic appellatum repræſentat.
 Planicies nigricans muliebris eſt naturæ, quæ vt plurimum
 ſubatra eſt.

In obliuionem patriæ.

Iam dudum missa patria, oblitusque tuorum,
 Quos tibi seu sanguis, siue parauit amor.
 Romam habitas: nec cura domum subit vlla reuerti.

Aeternæ tantum te capit Urbis honos.
 Sic Ithacum præmissa manus dulcedine loti
 Liquerat & patriam, liquerat atque ducem.

Vbi bona, ibi patria. Externæ etenim regionis amœnitas patriæ
 inducit obliuionem. Quemadmodum Vlyssis socij, cum ad fru-
 giferam Lotophagorum insulam peruenissent: inde nunquam auelli
 potuerunt, vt in sterilem salebrosamque Ithacâ reuenterentur.

Absque alis volucres, & cruribus absque puellas,
 Rostro absque & pisces, qui tamen ore canant:
 Quis putet esse vllos? iungi hæc natura negavit,
 Sirenes fieri sed potuisse docent.

Illicitum est mulier, quæ in piscem definit atrum,
 Plurima quòd secum monstra libido vehit.

Aspectu, verbis, animi candore, trahuntur,
 Parthenope, Ligia, Leucosiæque viri.

Has musæ explumant, has atque illudit Vlysses,
 Scilicet est doctis cum meretrice nihil.

Sirenes quas ore, & corpore virgineo in piscem desinente, descripsit Homerus, canoris vocibus harmonicisque organis nautas cum vectoribus illectantes, remorantes, ac denique mergentes, Mundi sunt voluptates. Mundus, ipsum mare, Voluptates autem femininarum præsertim, quæ aspectu, candore, forma, & sermonis blanditiæ aliciunt.

Quas aduersus præcipua sunt antidota studium, & peregrinatio.

I 3

Senex puellam amans.

Dum Sophocles (quamvis affecta ætate) puellam
 A quæstu Archippen ad sua vota trahit,
 Allicit & pretio, tulit egrè insana iuventus
 Ob zelum, & tali carmine vtrunque notat:
 Noctua vt in tumulis, super vtque cadauera bubo,
 Talis apud Sophoclem nostra puella sedet.

Tria sunt hominũ vitia, quæ Diis & hominibus valde displicere dicuntur, Pauperis superbia, iuuenis pigritia, & senis petulca libido; ea etenim repugnante fortuna, & natura existunt.

In colores.

Index inæstitiæ est pallidus color: vitimur omnes
 Hoc habitu, tumulis cum damus inferias.
 At synceri animi, & mentis stola candida puræ,
 Hinc syndon sacris linea grata viris.
 Nos sperare docet viridis. Spes dicitur esse
 In viridi, quoties irrita retro cadit.
 Est cupidis flauus color, est & amantibus aptus:
 Et scortis, & queis spes sua certa fuit.
 At ruber armatos equites exornat amictus
 Indicet & pueros erubuisse pudor.

Cæruleus nautas, & qui cœlestia vates

Attoniti nimia religione petunt.

Vilia sunt giluis natiuâque vellera birris:

Qualia lignipedes stragula habere solent.

Quem curæ ingentes cruciant, vel zelus amoris,

Creditur hic fulua non malè veste regi.

Quisquis sorte sua contentus, ianthina gestet,

Fortunæ æquanimis tædia quique ferat.

Vt varia est natura coloribus in gignendis,

Sic aliis aliud: sed sua cuique placent.

Colorum significationes sunt diuersæ, pro diuersis hominum
vsurpantium affectibus. Conuenientissimæ tamen sunt quæ pro-
ximè ad naturam accedunt. Vt candor sit innocentiz, ac purita-
tis, vel simplicitatis significatio. Rubor, Pudoris, Nigror, Luctus,
aut Mortis: Viror spei, & eiusmodi.

F O R T V N A .

Virtuti Fortuna comes.

Anguibus implicitis, geminis caduceus alis,
 Inter Amaltheæ cornua rectus adest:
 Pollentes sic mente viros, sandique peritos
 Indicat vt rerum copia multa beet.

Artium & eloquentiæ Deus est Mercurius: serpens est sapiëntia,
 caduceus, facundus sermo, qui diserto sapiënti nunquã deest.

Cæsareo postquam superatus milite, vidit
 Ciuili vndantem sanguine Pharsaliam:
 Iam iam stricturus moribunda in pectora ferrum,
 Audaci hos Brutus protulit ore sonos:
 Infelix Virtus & solis prouida verbis,
 Fortunam in rebus cur sequeris dominam?

M. Brutus clarissimus ciuis Romanus, virque constantissimus & virtutis acer rigidusque satelles, Caio Cæsare sublato.

vindicatâque, quoad potuit, libertate aduersus Octauium Cæ-
sarem, ad extremum in acie Pharsalica victus, viuis in hostis
potestatem ne veniret, gladio suo incubuit, moriensque horum
qui in Emblemate sunt versuum sententiam est effatus: il-
lud scilicet conquerens, quòd humanis in rebus for-
tuna plus loci habeat, quàm præclara virtus.

Quod sanè quotidie sic vsu venire vide-
mus, vt boni viri, fortunatis
subiiciantur.

Paupertatem summis ingeniis obesse,
ne prouehantur.

Dextra tenet lapidem : manus altera fustinet alas.
Ut me pluma leuat: sic graue mergit onus.
Ingenio poteram superas volitare per arces,
Me nisi paupertas inuida deprimeret.

Non pauci iuuenes felicibus ingeniis maxima exequi possent
si rem haberent: qui circa minima laborant cogente inopia.

In occasionem.

Διαλογιστικῶς.

yssippi hoc opus est, Sycion cui patria. Tu quis?
 Cuncta domans capti temporis articulus.
 Cur pinnis stas? vsque rotor. Talaria plantis
 Cur retines? Passim me leuis aura rapit.
 In dextra est tenuis dic vnde nouacula? Acutum
 Omni acie hoc signum me magis esse docet.
 Cur in frōte coma? Occurrēs vt prēdar. At heus tu
 Dic cur pars calua est posterior capitis?
 Ne semel alipedem si quis permittat abire,
 Ne possim apprenso postmodò crine capi.
 Tali opifex nos arte, tui causa, edidit hospes:
 Vtque omnes moneam, pergula aperta tenet.

Occasio articulus est temporis opportunus ad ea quæ condu-
 cunt vel peragenda, vel prouidenda. Quæ cum seipsam offert,
 ismodè in tempore arrepta secat, & expedit: neglecta verò, &
 omissa præterit ac repente elabatur, nulla recuperandi spe relicta.

In subitum terrorem.

Effuso cernens fugientes agmine turmas,
 Quis mea nunc inflat cornua? Faunus ait.

Exercitijs armatis obueniunt interdum pauores subiti, multitudinem totā consternantes, nulla existente causa terrores manifesta: nisi incussa temerè singulis formidine, quos quidē subitos terrores antiqui Panicos dicebant. Quòd Pan Deus sua cornua inflare tunc diceretur, quorum clangor repentinos illos subitosque pauores in hominum mentes incuteret.

In illaudata laudantes.

ingentes Galatūm semermi milite turmas,
 Spem præter trepidus fuderat Antiochus,
 Lucarum cum sæua boum vis, dira proboscis,
 Tum primūm hostiles corripuisset equos.
 Ergo trophæa locans Elephantis imagine pinxit,
 Insuper & sociis, Occideramus ait,
 bellua seruasset ni nos fœdissima barus:
 Vt superasse iuuat, sic superasse pudet.

Vtile sæpenumero anteponitur honesto, in bellis, præsertim
 in quibus sola spectatur victoria, aut fraude, aut dolo, aut militū
 tenuitate, aut machinis paranda,

In momentaneam felicitatem.

Aëriam propter creuisse Cucurbita pinum

Dicitur, & grandi luxuriasse coma.

Cùm ramos complexa, insúmque egressa cacumé,
Se præstare aliis credidit arboribus.

Cui pinus, Nimirum brevis est hæc gloria: nam te
Protinus adueniet quæ malè perdet hyems.

Gloria rebus fluxis, & caducis inmixta, ingloria est vanitas, quæ
statim in dedécus, & ludibriù delabitur. Vt de forma superbire,
quæ protinus deflorescit, de valetudine, ac diuitiis, quæ subito
pereunt: de minore, statúve parum firmo, quo mox submoueri
quis possit.

Ex damno alterius, alterius utilitas.

Dum sauis ruerent in mutua vulnera telis,
 Vngue leana ferox, dente timendus aper,
 Accurrit vultus spectatum, & prandia captat.
 Gloria victoris, præda futura sua est.

Hoc iure dictum videri possit de Christianis principibus inter
 se belligerantibus, & Turcarum tyranno, qui interim spectatore
 gens, ex mutuis eorum calamitatibus, suam auget ditionem in
 Christianas regiones facilius irrumpeus.

Bonis auspiciis incipiendum.

Auspiciis res cœpta malis, bene cedere nescit.

Felici quæ sunt omine facta, iuuant.

Quicquid agis, mustella tibi si occurrat, omitte:

Signa malæ hæc sortis bestia parua gerit.

Superstitiosi nihil inauspicato adgrediuntur, & ab incepto desistunt, si quid obuenerit ominosum, in cœlo, aut in terra, sinistrum esse adfirmantes occurrisse Monacho, aut anui meienti, aut lepori, aut mustellæ, quam bestiolum inauspicatam, esse libri Augurales asseuerant.

Nil reliqui.

Scilicet hoc deerat, post tot mala denique nostris
 Locustæ vt raperent, quicquid inesset, agris.
 Vidimus innumeras Euro duce tendere turmas,
 Qualia non Atylæ, castrave Xerxis erant.
 Hæ fœnum, milium, farra omnia consumpserunt:
 Spes & in angusto est:stant nisi vota super.

Diui narum decem plagarum, quibus Mosaico seculo afflicta
 fuit Aegyptus, vna fuit, innumerabilis locustarum multitudo,

omnes fructus, germina, flores, semina, herbas, ad ipsas vsque ra-
dices consumentium. Similis autem plaga extitit in Longobar-
dis Insubrum. Ingenti locustarum nube eleuata, omnia depascen-
tium que omnibus consumptis frugibus, in Narbonensem pro-
uinciam euolauit, mox austris depulsa in mare se præcipi-
rauit, quo tempore scriptum est hoc Emblemata, signi-
ficans re omni funditus perdita, nulloque
reliquo, siue casu, siue alea, nihil
superesse præter desperatio-
nem, aut voti desi-
derium.

Malè parta, malè dilabuntur.

Milvus edax, nimis quem nausea torserat escæ,
 Hei mihi mater, ait, viscera ab ore fluunt.
 Illa autem: quid fles? cur hæc tua viscera credas,
 Qui raptò viuens sola aliena vomis?

Raptor cum prodigit: nihil de suo, sed de alieno malè parto
 profundit. Vnde, minus illi grauis esse debet profusio. Hinc fit
 ut tyranni ferè sint prodigi bonorum, quæ rapina ab aliis ex-
 torserunt.

Semper presto esse infortunia.

Ludebant parili tres olim ætate puellæ

Sortibus: ad Stygias quæ prior iret aquas.

Ast cui iactaro malè cesserat alea talos,

Ridebat sortis cæca puella sua:

Cùm subito icta caput labente est mortua tecto,

Soluit & audacis debita fata ioci.

Rebus in aduersis mala fors non fallitur: ast in

Faustis, nec precibus, nec locus est manui.

Hæc veri euentus historia testatur, siue serio, siue ioco proclivius
euenire infortuniũ, quàm bonam fortunam. Proinde cautissimus
quisque ratiocinator omnia quæ sperantur in peius ventura repo-
nat, vt si quid in melius præter spẽ euenierit, id de lucro deputet.

Aetheris postquam deiecit sedibus Aten
 Iuppiter: Heu vexat quàm mala noxa viros?
 Euolat hæc pedibus celer, & pernicipibus alis,
 Intactumque nihil casibus esse finit.
 Ergo Litæ, proles Iouis, hanc comitantur euntem,
 Sarturæ quicquid fecerit illa mali,
 Sed quia segnipedes, luscæ lassæque senecta,
 Nil nisi post longo tempore restituunt.
 Aduersa in equis, prospera pedibus venit, hoc est bona tardius,
 mala celerius contingunt, quod inuisse videtur Homerus per
 Aten, noxæ Deam è cælo (quod omnis mali est expers) in terras
 præcipitatâ, volucris pennis alatâ, leuibus Harpyiæ pedibus ve
 locem, adûcis manibus, & vnguibus rapa é. Itémque per Litas io
 nis filias malorû instauratrices, vetulas, cæcas, debiles & tardi
 gradas, quæ damna quidem Ates, sed lôgo post tẽpore reparant.

Ex arduis perpetuum nomen.

Crediderat platani ramis sua pignora passer,
Et bene:ni saevo visa dracone forent.

Clutit hic pullos omnes, miseramque parentem
Saxeus, & tali dignus obire nece.

Hæc, nisi mentitur Calchas, monumenta laboris
Sunt longi, cuius fama perennis eat.

Decennalis ad Troiam belli fuit hæc prognosis, à passerû numero, & postrema eorû cû matre deuoratione per fatalé serpentem, necnõ perpetuè eius belli memoriè per metamorphosin ser-
; èris in æternè duritiæ saxû. Atq; ita hoc portetû in sacrificio va-
uinarus est Calchas, idolorû mystes in castris græcorû ad Troiâ.

Ex literarum studiis immortalitatem acquiri.

Neptuni tubicen, cuius pars vltima cetum,
 Aequareum facies indicat esse Deum:
 Serpentis medio Triton comprehenditur orbe,
 Qui caudam inserto mordicus ore tenet.
 Fama viros animo insignes, præclarâque gesta
 Prosequitur, toto mandat & orbe legi.
 Triton Neptuni tubicen, ex auditam eloquentiâ, profundam-
 que rerum scientiam designat. Anguis in sese reuolutus æterni-
 tatem: Concha personans, famam, quibus vnâ conuenientibus,
 æterna scientiæ & eloquentiæ fama significatur.

Tumulus Ioannis Galeacij Vicecomitis, primi ducis Mediolani.

Pro tumulo pone Italiam, pone arma, ducésque,
 Et mare, quod geminos mugit adúsque sinus.
 Adde his barbariem conantem irrupere frustra,
 Ac mercede emptas in fera bella manus.
 Anguigei ast summo sistens in culmine dicat:
 Quis paruis magnam me superimposuit?

Hoc Emblemata breui cogerie complectitur laudes Ioannis Galeacij Maris Vicecomitis, primi Ducis Mediol. Cuius historiã ex Chronicis & annalibus querere licet, & illius fortitudinem: qua irrupentibus in Italiam Barbaris Turcis, strenuissimè obstitit.

Dum iustis patriam Thrasylbulus vindicat armis,
 Dúmque simulcates ponere quemque iubet,
 Concors ordo omnis magni instar muneris, illi
 Palladiæ sertum frondis habere dedit.
 Cinge comã Thrasylbule, geras húc solus honorẽ,
 In magna nemo est æmulus vrbe tibi.

Cùm nobilissima Athenarum Respublica factionibus intestine diuisa, in triginta Tyrannorum seruitutem incidisset, qui optimos quosque occiderunt, aut proscripserunt, reliquum po;

pulum miserè diuexantes. Clarissimus ciuis Thrasylbulus delecta clam fortium exulum manu, eaque in urbem immissa, Tyrannos inopinantes oppressit, libertatem restituit, bonos ciues ab exilio reuocauit, factiones composuit, legemque tulit ratam habitam, Vt ne quis præteritarum meminisset iniuriarum, odiorumve, quin omnes in politica uiuerent cõcordia. Propter quod egregium facinus, ab vniuerso populo floribus, certatim iactis conspersus, & Mineruali olea est coronatus. Cuius agalmate optimus quisque ciuis, suæ Reipublicæ amantissimus. & qui ab omnibus ametur: & honoretur dignissimus intelligi potest.

Srenuorum immortale nomen.

Aecidæ tumulum Rhætæo in littore cernis,
 Quem plerunque pedes visitat alba Thetis.
 Obtegitur semper viridi lapis hic amarantho,
 Quòd nunquam herois sit moriturus honos.
 Hic Graiû murus, magni nex Hectoris. Haud plus
 Debet Mæonidæ, quam sibi Mæonides.

Nullus vnquam Heros tanto laudatus est preconio, quanto
 Græcus Achilles ab Homero est cõmendatus, teste vel Alexan-
 dro rege laudatissimo. Ex quo nunquã est intermorigura illius fa-
 ma, quæ designatur purpureo Amaranthi flore, nullis vnquam
 libet inis rigoribus, coloris viuidi honorem deperdent.

Aurea Cæcropias nec tebat fibula vestes,
 Cui coniuncta tenax dente cicada fuit.
 Calceus, Arcadio suberat cui lunula ritu,
 Gestatur patribus milleæ Romulidis:
 Indigenas quod se adfererent, hæc signa tulerunt
 Antiqua illustres nobilitate viri.

E terra enascuntur Cicadæ. & vnde ortæ sunt, ibidem viuunt,
 canunt & moriuntur, nusquam aliò euolantes. Luna similiter

singulis mensum Neomeniis nasci videtur, & crescere in suo
 eodem celo. Quapropter duo maximi & excellentissimi po-
 puli Athenienses in Græcia, Romani in Italia, illi quidem Cic-
 dam in Pallij fibula: Hi verò Lunæ cretcentis Hemiciclum in
 calceis gestabant. His scilicet notis se *ἀγαθὰς*, Nobi-
 les Indigenas, non aliunde aduenas, conti-
 nuisque successuum augmentis in
 suæ originis celo, & solo
 crescentes osten-
 tabant.

R obortit nudiq; superbia
 Dicit de castis unum la pueris
 Non sicut natiq; superbia
 Comitantur de castis superbia
 Spiritus natiq; superbia
 Vnde superbiaq; superbia
 Tunc superbiaq; superbia
 Illud superbiaq; superbia
 Tunc superbiaq; superbia

Duodecim certamina Herculis.

Ἀλλυγορικῶς.

Roboris inuicti superat facundia laudes:
 Dicta Sophistarum laqueosque resoluit inanes.
 Non furor, aut rabies virtute potentior vlla est.
 Continuum ob cursum sapienti opulencia cedit.
 Spernit auaritiã, nec rapto aut fœnore gaudet.
 Vincit fœmĩneos, spoliãtque insignibus astus.
 Expurgat sordes, & cultum mentibus addit:
 Illicitos odit coitus, abigitque nocentes.
 Barbaries, feritãsque dat impia denique pœnam.

Vnius

Vnius virtus collectos dissipat hostes.
 Inuehit in patriam externis bona plurima ab oris.
 Docta per ora virum volat, & non interit vnquam.

Per Herculem Alexicacon (qui vir magnanimus, prudens, & eloquens fuisse perhibetur) intelligenda est coniuncta cum sapientia, & virtute facundia. Ac per duodecim, quos exantlasse dicitur labores, κατ' ἀλλοτριότης ea sunt intelligenda, quæ Emblemata explicat.

L

Herculeos spurij semper celebretis honores:

Nam vestri princeps ordinis ille fuit.

Nec prius esse Deus potuit, quam suggeret infans
Lac, sibi quod fraudis nescia Iuno dabat.

Plerique spurij extitere viri præstantissimi, quales propemodum omnes Iouis filij, Romulus, & Iugurtha. At maxime inter ceteros, Hercules, qui nunquam in diuorū numerum venire potuisset, nisi noueræ Iunonis dormiētis lac exuisset. Quod quidem inuit spurios haud temerè vnquam ad frugem peruenire posse, aut ad honores euehi nisi pro legitimis habeantur, siāque hæreditariæ sortis participes.

Imparilitas.

Vt sublime volans tenuem secat aëra falco,
 Vt pascatur humi graculus, anser, anas:
 Sic summum scandit super æthera Pindarus ingēs,
 Sic scit humi tantùm serpere Bacchilides.

Pindarus nouem lyricorū princeps stilo sublimi scripsit, Bacchilides verò (alioqui dulcis Poëta) humili charactere. Quorum adinuicem collatione, personarum imparilitas in eodem ordine agentium ostenditur sub imagine auium diuersarum, aut sublimè volantium, aut humi gradientium.

Quòd sine egregios turpi maculaueris orfus,
 In noxámque tuum verteris officium,
 Fecisti, quod capra, sui mulctaria lactis
 Cùm ferit, & proprias calce profundit opes.

Quemadmodum capra sæpe quam vberè distento mulctram
 impleuit, eandem pede illiso diffringit, totúmque lac collectum
 effundit. Sic plerique insigni aliquo opere suscepto, & feliciter
 incepto, ac propemodú perfecto: ad extremum peccant, notabili
 aliquo crimine quod egregia principia dehonestat. Sicut fecere
 Tyberius & Nero in suis imperiis, in peius semper procedentes;

Aliuolam miluus comitatur degener harpam,
Et prædæ partem sæpe cadentis habet.
Mullum prosequitur qui spretas sargus ab illo
Præteritâsque auidus deuorat ore dapes.
Sic mecum Oenocrates agit:at deserta studentum
Utitur hoc lippo curia tanquam oculo.

Scriptum videtur hoc Emblema, in quempiam doctorem le-
gam interpretem, Antalciam, & autori Syndromon, cui audi-
tores tantum ij fuere quos Alciam reliquisset. Illum autem
syngram id est, vinipotentem, nomine ad rem conficte appella-
uissent scilicet insimulans.

Albūtij ad Alciatum, suadentis vt de tumultibus
 Italicis se subducat:& in Gallia profiteatur.

Quę dedit hos fructus arbor, cęlo aduena nostro,
 Venit ab Eo Persidis axe prius.

Translatu facta est melior: quę noxia quondam
 In patria: hęc nobis dulcia poma gerit.

Fert folium linguę, fert poma simillima cordi,
 Alciate hinc vitam degere disce tuam.

Tu procul à patria in pretio es maiore futurus:
 Multum corde sapias, nec minus ore vales.

Perficum malum in Perside virulentum, in nostris regionibus
 aut innocuum, aut certè minus noxiũ transplantatione est factũ,
 odore verò, gustu, & sapore longè quàm in Perside suauiori. Sic
 & homines præsertim literati apud exteros maiori, quàm apud
 suos in pretio habentur. Etenim Nemo Trophæa in patria,

P R I N C E P S.

Pri nceps subditorum incolumitatem procurans,

Tirani quoties conturbant æquora fratres,
 Tum miseros nautas anchora iacta iuuat.
 Hanc pius erga homines Delphin cõplectitur: imis
 Tutius vt possit figier illa vadis.
 Quàm decet hæc memores gestare insignia Reges,
 Anchora quod nautis, se populo esse suo?

φιλάνθρωπος est Delphin, & futuræ tempestatis præmonstrator, in qua & anchoram complexam tutò vt figatur dirigit, hominum salutem pro sua natura procurans. Ad cuius exemplum optimus quisque princeps suos homines amare debet, in aduersis adiuuare, & eorum salutem curæ habere. Quapropter nonnulli principes maximi, & aliquot viri clari, Anchoræ Delphino circumplexæ imaginem pro symbolo, aut sphragidio habuerunt, vt Seleucus, Nicanor Rex, Imperator Augustus Cæsar, Aldus Manutius Romanus nobilissimus apud Venetos Typographus, nouissimisque temporibus Philippus Cabotius, Gallici maris Almyros. Tametsi non omnes eodem, sed dissimili schemate, & sensu.

In Senatum boni principis.

D I A L O G I S M V S .

Effigies manibus trunca ante altaria diuūm
 Hic residens : quarum lumine capta prior,
 Signa potestatis summæ, sanctique Senatus
 Thebanis fuerant ista reperta viris.
 Cur resident? Quia mente graues decet esse quieta
 Iuridicos, animo nec variare leui.
 Cur sine sunt manibus? Capiant ne xenia: nec se
 Pollicitis flecti muneribusve sinant.
 Cæcus at est princeps, quòd solis auribus, absque
 Affectu, constans consilij acta probat.

Hæc est imago optimi Senatus, apud Thebas florentissimam olim Bæotix civitatem. Seditivum Senatorum quies, animi bene compositi, & minimè commoti prudentiam arguit. Nam (ut ait Philosophus) sedendo, & quiescendo anima fit prudens. Manus amputatæ, à munerum capiendorum corruptela alienos esse oportere consiliarios indicant. Exoculatus autem princeps, notat iudicis personam, iudicisque sententiam omni affectu, & personarum acceptione orbam esse debere.

Quod non capit Christus, rapit fiscus.

Exprimit humentes, quas iam madefecerat antè
Spongiolas, cupidi principis arcta manus.

Prouehit ad summum fures: quos deinde coërcet,
Vertat vt in fiscum quæ malè parta suum.

Principes publicis functionibus, & fisci rationibus eos præficere
solent, quos acri ingenio solertes & proba natura viros bonos
existimant: At ij plerûque auri (quod acerratim tractant) splendore
excæcati, naturam mutant, & Regiam gazam depeculantur,
aut provincias expilant. Deinde cum opulentia repleti sunt,
colla illis laqueo perstringuntur. Ex quibus pendentibus & astringi-
tis velut ex spongiis emanat mox affluens opum vis, confiscatis
eorum bonis, quæ tamen non redeunt ad miseros qui per illos
spoliati fuerunt, sed in fiscum vertuntur.

Opulentia tyranni, paupertas sub-
jectorum.

Humani quod splen est corporis, in populi re
Hoc Cæsar fiscum dixerat esse suum.
Splene aucto, reliqui tabescunt corporis artus,
Fisco aucto, arguitur ciuica pauperies.

Heroum genitos, & magnum fertur Achillem
 In stabulis Chiron erudiisse suis.

Semiferum doctorem, & semiuirum Centaurum,
 Assideat quisquis regibus, esse decet.

Est fera, dum violat socios, dum proterit hostes:

Estque homo, dum simulat se populo esse pium.

Homerus suum illum heroa, & principem futurum Achillem
 fingit educatum in pueritia à Chirone Centauro biformi, supe-
 riori parte humana, inferiori equina. Tales esse innuens iuuenū
 principum magistros, & institutores. Qui coram cūm humani
 esse videantur, dum iusti belli, aut equitatis, aut publici boni præ-
 textu occultè populi substantiam deuorant, quauis fera imma-
 niores. Quinetiam cūm in speciem & homines, & probi appa-
 reant, clam principi praua suggerunt consilia, quibus sub hone-
 sto titulo, subditos deglubant, & inhumaniter tractent.

Principis clementia.

Vesparum quodd nulla vnquam Rex spicula figet:
 Quodque aliis duplo corpore maior erit,
 Arguet imperium clemens, moderatâque regna,
 Sanctâque iudicibus credita iura bonis.

Vesparum, seu potius apum Rex cæteris in suo genere, & maior & fortior, aculeum tamen, & pungentem acriter, & venenatum non habet, vt cæte æ. Sic & bonus princeps, quanto potentior, tanto clementior est, & minus nocens, qualem fuisse constat magnificentum illum, & nunquam satis laudatum Iuliû Cæsarem, Imperatorem clementissimum.

Salus publica.

Phœbigena erectis Epidaurius insidet aris,

Mitis, & immani conditur angue Deus.

Accurrunt ægri, veniâtque salutifer orant:

Annuît, atque ratas efficit ille preces.

Aesculapius Apollinis filius (qui medicinã inuenit) i. t. e. n. q. i. me-
 dicinæ Deus habitus sæuiente in Italia acerbissima pestis lue, Epi-
 dauro Romã aduectus est, ad grassantis morbi remediũ. sub for-
 ma serpētis mansueti, & innocui. Ad cuius aduentũ cessauit pesti-
 lentia, & cõualuere egroti. Ill us igitur serpētis imagine figurata
 est salus publica. Quod quidẽ & verius, & cõuenientius dici pos-
 set de serpente cœno quẽ Moses in deserto appendit, Cuius aspe-
 ctus liberabat à mortis periculo, eos qui ab inflãmatũ anguibus
 essent premissi: Christũ videlicet prefigurando in crucem subla-
 tum, eundẽque verum animarum languentiũ Aesculapium.

Cæsaris auxilio, ceu libertate recepta,
 Hæc ducibus Brutis cusa moneta fuit.
 Ensiculi in primis, queis pileus insuper adstat,
 Qualem missa manu seruitia accipiunt.

Brutus partiũ pro Repub. stantiũ Imper. in memoriã vindicatz libertatis à C. Cæsare (quẽ ipse interfecit) oppressæ numisma cudi fecit altera ex parte signatum pugione, Cæsaris cædem notante, altera pileo, assertam Reipub. libertatem indicante. Pileũ nanque olim dabatur manumissis, & in libertatẽ assertis. Quem morem hodie quoque retinet Parisiensis vniuersitas, quæ scholasticis à disciplinæ seruitute, ad magisterij libertatem transeuntibus pileum, liberratis notam, honorificè imponit, & zonam seruitutis signum, soluit.

V I T A.
In vitam humanam.

Plus solito humane nunc desse incommoda vitæ,
Heraclite: scetet pluribus illa malis.

Tu rursus (si quando aliàs) extolle cachinnum
Democrite: illa magis ludicra facta fuit.

Interea hæc cernens meditor, qua denique tecum
Fine fleam, aut tecum quomodo splene iocer.

Heraclitus calamitates humanas perpetuò deplorando oculos amiserit, Democritus hominũ stultitias irridendo hiãri nimium cachinnos sibi ad auriculas largũ deduxit. Porro necdũ satis cõstat, plura ne sint mala in orbe lachrymanda, an plures ineptiæ, deridendi. Et vter horũ sapiëntior, an stultior fuerit, adhuc in dubio est.

Aere quandoque salutem redimendam.

Et pedibus segnis, tumida & propendulus aluo,
 Hac tamen insidias effugit arte fiber.
 Mordicus ipse sibi medicata virilia vellit,
 Atque abicit, sese gnarus ob illa peti.
 Huius ab exemplo disces non parcere rebus,
 Et vitam vt redimas, hostibus æra dare.

Castoris exemplo, qui am: utata genitalia (propter quæ se appeti intelligit) venatoribus ac canibus relinquit: vt reliquum corpus illæsum seruet: Admonemur in necessitatis periculo Naturæ aut Fortunæ bonis minimè parcendum esse, quibus carere possimus vita conseruata.

Cum laruis non luctandum.

Aeacidae moriens percussu cuspidis Hector,
 Qui toties hosteis vicerat antè suos,
 Comprimere haud potuit vocè, insultantibus illis,
 Dum curru, & pedibus necere vincla parant:
 Distrahite ut libitum est, sic cassi luce leonis
 Conuellunt barbam vel timidi lepores.

Pusillanimitas natura est, fortibus victis insultare, quorum in ro-
 bore ac virtute constantium, solum aspectum reformidassent.

De Morte & Amore.

Errabat socio Mors iuncta Cupidine: secum
 Mors pharetras, parvus tela gerebat Amor.
 Diuertère simul, simul vna & nocte cubarunt.
 Cæcus Amor, Mors hoc tempore cæca fuit.
 Alter enim alterius malè prouida spicula sumpsit.
 Mors aurata, tenet ossæa tela puer.
 Debuit inde senex qui nunc Acheronticus esse:
 Ecce amat, & capiti florea sarta parat.
 Ast ego mutato quia Amor me perculit arcu,
 Deficio, iniiciunt & mihi fata manum.
 Parce puer, Mors signa tenens victricia parce.
 Fac ego amem: subeat fac Acheronta senex.

Hoc Emblema est ex antiquo Græcorum figmento, quod qui
fufius legere volet, Ioannem Marcum Belgam videat Iuxta cu-
ius sententiam sæpenumero euenire videmus, vt iuuenes præ-
properè moriantur, senes amare, ineptire & lasciuire incipiant,
quod Deo & naturæ odiosissimum esse dicitur.

M . 9

In formosam fato præreptam.

Cut puerum Mors ausa dolis es carere Amorē?
Tela tua ut iaceret: dum propria esse putat.

Ex superiori argumento. Deploratio hæc est formosæ cuiusdam præpropera morte extinctæ, ea ætate, qua amoris telo tantam potius fuisse oportuit: idque errore eodem, qui supra memoratus est.

In mortem præproperam.

Qui teneras forma allexit, torfitque puellas,
 Pulchrior, & tota nobilis vrbe puer,
 Occidit ante diem, nulli mage flendus (Aristi):
 Quàm tibi, cui casto iunctus amore fuit.
 Ergo illi tumulum tanti monumenta doloris
 Astruis: & querulis vocibus astra seris.
 Me sine abis dilecte? neque amplius ibimus vnâ?
 Nec mecum in studiis ocia grata teres?
 Sed te terra teget, sed fati, Gorgonis ora,
 Delphinésque tui signa dolenda dabunt.
 Deploratio amici mortui κατά προσωπιάνην amâtiς, & in Cœno-
 taphio Delphinâς statuécis επί τάβηλωτες pro amoris monumento, &
 gorgoneû Medusê caput, sensu & motu priuêς, pro mortis signo,

Quadratum infoditur firmissima tessera saxum,
 Stat cirrata super pectore imago tenus,
 Et sese nulli profiteretur cedere. talis

Terminus est, homines qui scopus vnus agit.
 Est immota dies, præfixaque tempora fatis,
 Déque ferunt primis vltima iudicium.

Terminus extrema est linea rerû, & omniû meta & finis. Ultra
 quæ progredi nõ fas est. Quare & hûc antiqui Deû omniû postre
 mum cõstituere, qui Ioui ipsi noluit cõcedere. Cuius imaginé De
 fide. Erasmus in sigillari annulo habuit, cû adscriptione tali, Nulli
 cedo, parû pfecto modesta, quod hic modestius notari videtur.
 cuius tamé sphragidij causâ ipse agit in apol. aduersus caruzialû.

Opulenti hæreditas.

Patroclum falsis rapiunt hinc Troës in armis,
 Hinc socij, atque omnis turba Pelasga vetat.
 Obtinet exuuias Hector, Græciq; cadaver.
 Hæc fabella agitur, cùm vir opimus obit.
 Maxima rixa oritur, tandem, sed transigit hæres,
 Et coruis aliquid, vulturisq; finit.

Patroclus Achillis socius, idèq; amicus, ab Hectore occisus, armisq; falsis Achillis spoliatus est, cadavere Graiis, & auib; relicto. Sic mortui diuitis, & falsis fortunæ bonis (quæ sua nõ erant) instructi. Hæres spoliũ successionis inuadit. Partè litigatores sibi arripiunt. Sacerdotes cadaver & funeris impensas habent.

Amicitia etiam post mortem durans.

Arentem senio, nudam quoque frondibus vlmum
 Complexa est viridi vitis operta coma.
 Agnoscitque vices naturæ, & grata parenti
 Officij reddit mutua iura suo.
 Exemploque monet, tales nos quærere amicos,
 Quos neque disiungat fœdere summa dies.

Verus amor est animorū non corporū. Animus porrò immortalis est. Quare & a nimi amorē esse immortalem est necesse, qui amicis amicos officii benevolentia præstare facit non solum in vita, sed etiam post mortem, ut fecit Alexander Hephæstioni.

Mutuum auxilium.

Loripedem sublatum humeris fert lumine captus:
 Et socij hæc oculis munera retribuit.
 Quo caret alteruter, concors sic præstat vterque,
 Mutuat hic oculos, mutuat ille pedes.

Natura (quæ nihil aliud est quàm Dei prouidentia) vni tribuit quod alteri ademit, ad hoc scilicet, vt homines hominum auxilio egentes congregarentur, & conuenirent in familias, pagos, vrbes, ciuitates & regna, vt homo animal est sociabile.

Auxilium nunquam deficiens.

Bina pericla vnis effugi sedulus armis,
 Cùm premerérque solo, cùm premerérque salo,
 Incolumem ex acie clypeus me præstitit: idem
 Nauifragum apprensus littora ad vsque tulit.

Scutum bellicū olim tantæ amplitudinis erat, vt totum hominem tegetet, & à telis omni ex parte defenderet. Ad hæc conuexa eius parte, corpus sustentante flumen tranari posset. Vt fecit Alexander, alioqui nandi imperitus. Cuius quidem scuti militaris imagine, verus designatur amicus, nusquam in quocūque periculo deficiens, & in omni rerum discrimine auxiliator.

Gratiæ.

Tres Charites Veneri assistūt, domināmq; sequūtur
 Hincque voluptates, atque alimenta parant.
 Lætitiā Euphrosyne, speciosum Aglaia nitorem.
 Suadela est Pithus, blandus & ore lepos.
 Cur nudæ? mentis quoniam candore venustas
 Constat, & eximia simplicitate placet.
 An quia nil referunt ingrati: atque arcula inanis
 Est charitum? qui dat munera, nudus eget.
 Addita cur nuper pedibus talaria? bis dat
 Qui citò dat, minimi gratia tarda pretij est.

Implicitis vlnis cur vertitur altera? gratis
 Exerant:hinc remanent vna abeunte dux.
 Iuppiter iis genitor, cœli de semine diuas,
 Omnibus acceptas edidit Eurygone.

Lætitia, Pulchritudo & Suauiloquentia, tres sunt gratiæ neminem non ad sui amorem allicientes, quas nudas esse oportet contra simulationem, promptas & celeres, ad obsequium mutuo amore, & benigna liberalitate coniunctas, ex bonis ingeniis ortas, & denique omnibus gratas,

In detrectatores.

Audent flagriferi matulae, stupidi que magistri
 Bilem in me impuri pectoris euomere:
 Quid faciam? reddamne vices? sed nonne cicadam
 Ala vna obstreperam corripuisse ferar?
 Quid prodest muscas operosis pellere flabris?
 Negligere est satius, perdere quod nequeas.

Scriptum apparet hoc Hexastichon dictate indignationis affectu, in quempiam ludimagistrum, qui Alciato detrahere ausus fuerat. Cuius maledictis irritatus ipse tatus, & talis vir a tam humili & abiecto (vt ipsum facit) Pædotriba, prudenter ab apologesi abstinet. Iurisperitus enim Grammaticum nihili pendit.

Inanis impetus.

Lunarem noctu (vt speculum) canis inspicit orbē:
 Séque videns, alium credit inesse canem,
 Et latrat: frustra agitur vox irrita ventis,
 Et peragit cursus surda Diana suos.

Vt frustra canes lunæ allatrant, quam mordere non possunt:
 sic & oblocutores, inuidi vt canes, in cassum magno alicui &
 excelso viro detrahunt, cui nihil maledicere queant, & quorum
 maledicta ipsa baud audire dignatur, suarum virtutum cursum
 profequitur:

Aliquid mali propter vicinum malum.

Προσωποποιία.

Raptabat torrens ollas, quarum vna metallo,
 Altera erat figuli terrea facta manu.
 Hanc igitur rogat illa: velit sibi proxima ferri,
 Iuncta vt precipites vtraque sistat aquas.
 Cui lutea, Haud nobis tua sunt commercia curæ,
 Ne mihi proximitas hæc mala multa ferat.
 Nam seu te nobis, seu nos tibi conferat vnda:
 Ipsa ego te fragilis sospite sola terar.

Cum potentiori societas nõ est ineunda, nam si quid acciderit
 infortunij, illud totũ in infirmũ reclinabit, isque corruet, super-
 stite & saluẽ potẽtiore. Torrens rapidus, est vitæ ac fortunę cur-
 sus, olla ænea diues, terrea, pauper.

In eum qui truculentia suorum perierit.

P R O S O P O P O E I A .

Delphinem inuitum me in littora compulit æstus,
 Exemplum infido quanta pericla mari.
 Nam si nec propriis Neptunus parcit alumnis,
 Quis tutos homines nauibus esse putet?

Si à nostris prodimur: quibus fidendum?

Ἐχθρῶν ἀδωρεὰ δῶρεα.

In dona hostium.

Bellorum cœpisse ferunt monumenta vicissim
 Scutiferum Aiacem Hectoraque Iliacum.
 Balthea Priamides, rigidum Thelamonius ensem,
 Instrumenta suæ cepit vterque necis.
 Ensis enim Aiacem confecit, at Hectora functum
 Traxere Aemoniis cingula nexa rotis.
 Sic titulo obsequij, quæ mittunt hostibus hostes
 Munera, venturi præscia fata ferunt.

Hector Troianorum, Ajax Græcorum (secundum Achillem) fortissimus, cum alioqui hostes forent: induciarum tamen tempore, cum se inuicem propter cognationem viserent, vicissim sibi obtulerunt militaria dona, sed mali euentus præfaga. Hector namque ab Aiace Baltheum militare pro munere accepit, cuius postea loris & cingulo distractum est eius cadaver ab

Achillis curru. Ajax ab Hectore donatus eo gladio, quo tandem se ipse occidit. Sic ho-

stium donis minimè fidendum,

nam aut suspecta sunt,

aut malum por-

tendant.

A minimis quoque timendum.

Bella gerit Scarabæus, & hostem prouocat vltro.
 Robore & inferior, consilio superat.
 Nam plumis aquilæ clàm se neque cognitus abdit,
 Hostilem vt nidum summa ver astra petat.
 Quaque cõfodiens, prohibet spem crescere prolis:
 Hocque modo illatum dedecus vltus abit.

Aeternæ sunt inimicitiz aquilæ volucrum præstantissimæ, cõ
 scarabæo, cõtempitissimo insectorû, & sordidissimo: qui vt aqui-
 læ superbiam sui contemptricẽ vlciscatur, in plumis illius dell-

tescens, in nidumq; sublatus, aquilarum oua perterebrata proles
 spem destruit, multiplicationem Aquilini generis auertit, tantu-
 lumq; animalculum, pro tam leui cōtemptu sui, tam atrociter talē
 volucré vlciscitur. Qua quidem in natura, id verum esse cōpro-
 barur, quod vulgò dici solet, Nullus est paruus inimicus.

Obnoxia infirmitas.

Pisciculos Orata rapit medio æquore fardas,
 Ni fugiant pauidæ, summa marisque petant.
 Ast ibi sunt mergis fulicisque voracibus esca.
 Eheu intuta manens vndique debilitas.

Cætera mutescent, coriùmque filebit ouillum,
Si confecta lupi tympana pelle sonent.
Hanc membrana ouium sic exhorrescit, vt hostem,
Exanimis quanuis non ferat exanimem.
Sic cute detracta Zischas, in tympana versus,
Bohemos potuit vincere pontifices.

VINDICTA.

Iusta vindicta.

Dum residet Cyclops sinuosi in faucibus antri,
 Hæc secum teneras concinit inter oues:
 Pascite vos herbas: sociis ego pascar Achivis,
 Postremumque Vtin viscera nostra ferent.
 Audiit hæc Ithacus, Cyclopæque lumine cassum
 Reddidit: En pœnas ut suus author habet?

Polyphemus, Gigas & Cyclops monophthalmus Siciliæ pastor,
 ad litus Siculi traxit Vlyffem, & socios cõprehendit, vivos ut suo

more manderet, Vlyſſem vero (qui ementito nomine Vtin ſe nominarat) quòd generoſum vinũ libi propinaſſet: omnium vltimum deuorare eſt pollicitus, dilationẽ mortis pro beneficio reponens. Interim ſingulos ſociorum quotidie abſumens. Quod animaduertens Vlyſſes, cognomento Græcanico Vtis (quod Latiniſt eſt Nullus) Gigantem oblato vino ſic Inebriauit, vt ipſe ſomno vinoque ſepulto Cyclopi oculum, quem vnum in frõte habebat: ardenti torre effoderit. At Polyphemus vulneris acerbitate, ac orbitatis dolore percitus, ſic rugiit: vt ceteros Cyclopaſ inruinum antris, & ardentis Aetnae fornacibus per totam Siciliam habitantes exciuerit: profugiẽte iam cum ſociis, & nauigio Vlyſſe. At illi cum veniſſent, percontati, quis ipſi oculum eruiſſet, iſque dixiſſet, Vtis (qui nullus eſt) eum inſanire, & furioſum eſſe rati, abierunt, ridentes, ac illudentes orbo gigãti. Qua quidem fabula innuit Homerus, crudeles populi voratores, cum hac vitæ luce fuerint orbat, pœnas ſclerum daturus, nemine eos conſolante, ſed omnibus miſerix illudentibus.

N S

Iusta ultio.

Raptabat volucres captum pedē coruus in auras
 Scorpion audaci præmia parta gulæ.

Ast ille infuso sensim per membra veneno,
 Raptorem in Stygias compulit ultor aquas.

O risu res digna: aliis qui fata parabat,
 Ipse perit, propriis succubuitque dolis.

Cum malus in malum, aut in peiorem, quid molitur, seipsum perdit, ut cum gladiator in homicidam incidit, fur in latronem, lusor in aleatorem, falsarius in veneficum, scenerator in auctiorem, aut transfugam. Callidus, in versipellem, impostor in planum. Coruus quidem malus est. At scorpium nocentior, qui cauda venenata interimat.

Parem delinquentis, & suavoris culpam esse. |

Præconem lituo perflantem classica, victrix
 Captivum in tetro carcere turba tenet,
 Queis ille excusat: quod nec sit strenuus armis,
 Vllius aut sæuo læserit ense latus.
 Huic illi: Quin ipse magis timidissime peccas,
 Qui clangore alios æris in arma cies.

Idipsum est quod in iure legitur, Qui per alium facit, per se-
 ipsum facere videtur. Proinde crimine in omni, agens & insti-
 gas, eodem genere supplicij sunt puniendi.

Alius peccat, alius plectitur.

Arripit vt lapidem catulus, morfuque fatigat,
 Nec percussori mutua damna facit,
 Sic plerique sinunt veros elabier hosteis:
 Et quos nulla grauat noxia, dente petunt.

Maligno, crudelique animo homines, eos abs quibus malè accipiuntur reformidant, neque cum illis congregi audent. At dolorem suum vlciscuntur in infirmos, & innoxios abs quibus minimè sunt læsi. Nam (vt ait Suetonius & confirmat Commianus) crudeles homines ferè sunt formidolosi, in supplices sæuis in audaces timidi.

Infanti gladius.

Setigeri medius stabat gregis ensifer Ajax,
 Cæde suum, credens cædere Tantalidas.
 Hostia sic tanquam sus succedanea pœnas
 Pro Laertiade, pro caueâque dabat.
 Nescit obesse suis furor hostibus, errat ab ictu,
 Consiliique impos in sua damna ruit.

Ajax fortissimus Dux, in controuersia armorum Achillis, contra callidum Vlystem, Græcorum iudicio victus, iniqui Arresti indignatione in furorem exarsit. Atque ita furiosus, & per agros

palabundus, incidit in porcorum suorum gregem, quos Graecorum concionem esse per insaniam opinatus: omnes maximo rei suae detrimento occidit. Quod sanè nihil aliud innuit: quàm furore & ira (quæ temporaria est mania) percitos, tibi ipsis, plus quàm hostibus nocere, idque seu in disceptatione civili, siue in armorum cõtentione: in illa enim sensum hominis, rationem, & sermonem amittunt, in hac verò, & dexteritatem, & collimationem, & hostis obseruationem, ac non raro euenit vt præ nimio bilis ardore, in ferrum incautius ruant, seipsosque confodiant.

P. A. X.
pax.

Turrigeris humeris, dentis quoque barrus eburni,
 Qui superare ferox Martia bella solet,
 Supposuit nunc colla iugo, stimulisque subactus,
 Cæsareos currus ad pia templa vehit.
 Vel fera cognoscit concordēs vndique gentes:
 Proiectisque armis munia pacis obit.

Cæsar triumphans in Capitolium ascendit cum Elephantis quadraginta, senos lychnuchos gestantibus flammantes, & odoratos, in signum pacis bello partæ. Elephas namque robore, ac dexterritate præstans animal, fuit bellicum: docili autem mansuetudine, triumphale animal, & pacificum.

Ex bello pax.

En galea, intrepidus quam miles gesserat: & quæ
 Sæpius hostili sparsa cruore fuit.

Parta pace apibus tenuem concessit in vsum
 Alueoli: hincque fauos gratæque mella gerit.
 Arma procul iaceant: fas fit tunc sumere bellum,
 Quando alta pacis non potes arte frui.

Res eadem diuersis vñibus potest accommodari. Nã vt gladius pacem, & iustitiã, sui formidine tuetur. Sic iniuriã, & bellum, audacia confidentiã parit. Proinde interdũ necessariũ est bellũ, vt inde pax sequatur. Quod indicat in scõne galea, quæ bellorũ tumultibus caput armat. Pacis tẽporibus, alucarij vsum præstat apibus.

Grandibus ex spicis tenues contexe corollas,
 Quas circum alterno palmite vitis eat.
 His compeꝛtę Halciones tráquilli in marmoris vnda
 Nidificant, pullos inuolucręsque fouent.
 Lætus erit Cereri, Baccho quoque fertilis annus,
 Aequorei si rex altis instar erit.
 Halcyones maritimę sunt aues, quę nidum nulla vi aquarũ dis-
 solubilem, ex vitiũ pãpinis, & segetum spicis, in medio ponto con-
 struunt. Suisq; ouis septę dies ante brumã incubãt, eadę totidem
 post brumã diebus excludũt : quo quidę quatuordecim dierum
 tẽpore, arcano quodã nature miraculo, mare tráquillũ est, & na-
 uigãtib; tutũ. Sic & cũ optimus Prĩnceps rutis locis, & cibi &
 potus copia instructis, sibi subiectos homines fouet, tutissima est
 regni eius, & seculi, quõ viuit tranquillitas.

Doctos doctis obloqui nefas esse.

Quid raris heu Progne vocalem seu cicadam,
 Pignoribusque tuis fercula dira paras?
 Stridula stridentem vernam verna, hospita lædis
 Hospitam, & aligeram penniger ales auem?
 Ergo abice hæc prædâ: nam musica pectora summû
 Alterum ab alterius dente perire nefas. (est

Vulgari parçmia iactari solet acerba esse tempora, quibus lupus lupum est. Atqui acerbior est iniquitas, cum doctus & factus, erudito & eloquenti obtrectat. Quod intellexisse videtur Pythagoras, prohibens hirundinem in domum recipi. Hæc etenim cicadam deuorat, volatilen, Musis amicam, cæatricem & vernam: ipsa similiter volucris, musica, & veris nuncia.

Eloquentia fortitudine præstantior.

Arcum læua tenet, rigidam fert dextera clauam,
 Contegit & Nemees corpora nuda leo.
 Hercules hæc igitur facies? non conuenit illud
 Quòd vetus & senio tempora cana gerit.
 Quid quòd lingua illi leuibus traiecta cathenis:
 Quæis fissa facileis allicit aure viros?
 Anne quòd Alcidem lingua non robore Galli
 Præstantem, populis iura dedisse ferunt?
 Cedunt arma togæ, & quamuis durissima corda
 Eloquio pollens ad sua vota trahit.

Ex Luciano Rhetore, sumpta est hæc Herculis Gallici profopographia, qua certè significabatur Herculem tot populos subegisse, tot monstra confecisse, tot tyrannos sustulisse viue vibus eloquentiæ, iuris sapientia, & legum constitutione iustarum, quæ egregia sapientissimi Ogmij facinora, Græcia mendax, postea in armorum gesta deformauit, subque Herculi sanguinario Alcmenæ filio adscripsit.

Facundia difficilis.

Antidotum Aëæ medicata in pocula Circes
Mercurium hoc Ithaco fama dedisse fuit.

Moly vocant, id vix radice euellitur atra,
Purpureus sed flos, lactis & instar habet.

Eloquij candor facundiæque allicit omnes:
Sed multi res est tanta laboris opus.

Per Hômericæ Moly, herbã radice nigra, flore candido, & pur-
pureo, quod inuentu perdifficile est: Eloquentia venit intelligen-
da, à principio quidam obscura, mox florens, perspicua & hono-
rata. Inuentu tamé difficilis, nisi felicibus ingeniis, sed quæ om-
nem superat maliciam, & ipsam habenti gratiam conciliat.

Antiquissima quæque commentitia.

A P O L O G E S I S.

Pallænæ senex, cui forma est histrica, Proteu,
 Qui modò membra viri fers, modò membra feri.
 Dic age, quæ species ratio te vertit in omnes,
 Nulla sit vt vario certa figura tibi?
 Signa vetustatis, primæui & præfero sæcli:
 De quo quisque suo summat arbitrio.

De rebus iam olim obsoletis, antiquatisque, & extra omnem omnium hominum memoriam longè positis, vnusquisque pro phantasia sua somniat. Aded vt antiquissimarum eiusmodi rerum à primis temporibus repetitarum Scriptores, inter se minimè conueniant. Quin monstrosam quandam historiz formam variis descriptionibus sibiipiti dissimilem faciunt, qualem fingunt poetæ, Protea antiquissimum maris Deum semet, *πρότερος*, & subinde vultus mutantem in qualibet rerum species.

O 4

Insignia Poëtarum.

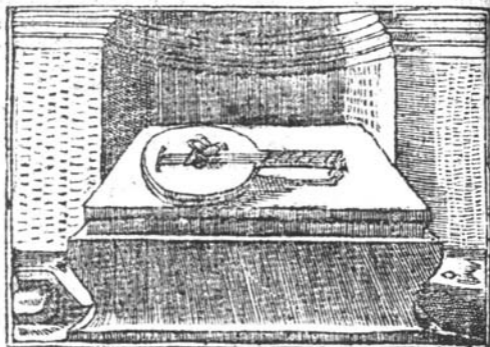
Gentiles clypeos sunt qui in Iouis alire gestant,
 Sunt quibus aut Serpens, aut Leo signa ferunt.
 Dira sed hæc Vatum fugiant animalia ceras,
 Doctæque sustineat stemmata pulcher Olor.
 Hic Phœbo sacer, & nostræ regionis alumnus:
 Rex olim, veteres seruat adhuc titulos.

Cygnus olim rex fuisse fertur, Phaëtonis germanus, nunc
 verò fluvialis avis, voce canora, colore candida, Phœbo Musæ

rum & Poëtarum Deo , sacra : qui Poëtae etiamnum Cygnum
pro signo in suis stemmatis habent. Nam Poëtae , vt Reges , ac
Imperatores triumphali Lauro coronantur , tanta libertate in
scribendo , quanta Reges regnando vtuntur , bella ordinatis car-
minibus , vt Reges armatis hominibus faciunt , iisque & pe-
destribus , & equestribus , fluuiis amœnisque locis
vt olores delectantur , puri sunt & candidi ,
canuntque suavissimum melos
Cygneion versibus be-
ne sonantibus.

Musicam diis curæ esse.

Locrensis posuit tibi Delphice Phœbe cicadam
 Eunomus hanc, palmæ signa decora suæ.
 Certabat plectro Sparthyn commissus in hostem,
 Et percussa sonum pollice fila dabant.
 Trita fides rauco cœpit cùm stridere bombo,
 Legitimum harmonias & vitiare melos.
 Tum citharæ argutans suavis sese intulit ales,
 Quæ fractam impleret voce cicada fidem.
 Quæque allecta, soni ad legem descendit, ab altis
 Saltibus, ut nobis garrula ferret opem.
 Ergo tuæ ut firmus stet honos (ô sancte) cicadæ
 Pro cithara hic fidicem æneus ipsa sedet.

In Delphico Apollinis templo dicatum erat simulacrum liræ
 et incisæ insidentisque cicadæ, quæ chordæ deficientis so-

num suo stridore suppleret, in memoriam victoriæ Eunomi, ad-
uersus Aristonem lira certantis. Cui cum ipse vnam ex fidibus
fregisset : cicada fortè superueniens concordî canore pro chorda
rupta concinenti, insperatam dedit victoriâ, quæ non tam for-
tuna, quàm fatali Deorum providentia opitulatrix venisse credi-
ta est. Dij nanque musicam curæ habent & diligunt.

Vipereos Cadmus dentes vt credidit aruis
 Seuit & Aonio semina dira solo:
 Terrigenum clypeata cohors exorta virorum est,
 Hostili inter se qui cecidere manu.
 Euasere quibus monitu Tritonidos armis
 Abiectis data pax, dextraque iuncta fuit.
 Primus Agenorides elementa, notasque magistri
 Tradidit, iis suauem iunxit & harmoniam,
 Quorum discipulos contraria plurima vexant,
 Non nisi Palladia quæ dirimuntur ope.

Cadmus regis Agenoris filius, natione Phœnix. Primus literas
 ex Asia, in Europam transtulit, & eas per totam Græciam disse-
 minavit. Ex quo prodiit fabula de Draconis dentibus dissemina-
 tis, ex quibus armati exiliere homines mutuis vulneribus qui se
 omnes peremere. Et quinque tantum reliquis, à Minerua pacifi-
 catis, & in numerosam postea gentem multiplicatis. Serpens sa-
 pientia est, siue *ἀγχιλοσμηθίς*. Sati dentes sunt acutæ ac subtiles
 uterz, per totam Helladâ sparsæ. Armati ex illis emergentes sunt
 homines literati, artium & scientiarum panoplia instructi, qui
 tanto zelo, aut litore sese inuicem conficiunt, nisi Pallados (quæ
 sapientiz est Dea) monitis in gratiam reducantur, & cõcordiam:
 qui demum multiplicati, quotidie crescunt in infinitum nume-
 rum. Ad eò vt timendum sit, ne tandem plures sint quam vsus po-
 tuler, otij amore.

Dicta septem sapientum.

Hæc habeas, septem Sapientum effingere dicta,
 Atque ea picturis qui celebrare velis.
 Optimus in rebus modus est (Cleobulus ut inquit)
 Hoc trutinæ examen, siue libella docet.
 Noscere se Chilon Spartanus quemque iubebat.
 Hoc specula in manibus, vtraque sumpta dabūt.
 Quod Periander ait, fræna adde Corinthius iræ.
 Pulegium admotum naribus efficiet.
 Pittacus at ne quid (dixit) nimis: hæc eadem aiunt,
 Contracto qui gith ore liquefaciunt.

Respexisse Solon finem iubet, vltimus agris
 Terminus, haud magno cesserit ipse Ioui.
 Héu quam vera Bias, est copia magna malorum:
 Mulmoni infideat effice Sardus eques.
 Ne præs esto (Thales dixit) sic illita visco
 In laqueos sociam parta, meropsque trahit.

Hæc sunt Apophthegmata, memorabilésque sententiæ septem
 virorum, qui in Græcia sapientes sunt habiti, earumque rerum
 imagines per quas figurari possunt. Cleobuli Statera mediocritatem
 significat, Chilonis speculum, sui ipsius cognitionem. Pulegium
 Periandri iræ moderationem, Pulegium namque per interiora bilem purgat,
 naribus admotum lipotymia medetur, Gith Pittaci luxum prohibet. Est etenim Gith, semen minutum,
 quod modicè eibis admixtum dat saporis gratiam: nimium vero
 necat, aut conuellit. Solonis terminus (cuius ante facta est
 descriptio) admonet, considerandum esse in omnibus finem maximum
 mortis. Sardus eques in mulimone Biantis nota, Malorum
 multitudinem signat. Sarda enim gens mala malè audit. At mulimone
 Mulus est è Corsica, nò maior capra: cæterum iniquæ mentis
 bestia. Vtriusque autem magnæ est copia. Denique Merops
 illaqueata, quæ cætera in retia allectat, Thalesis nota dehortatur
 sponsonem facere. Nam qui vel corpore, vel bonis pro
 alio sponsor est, & se vadem constituit, libertatem suam in seruitutem,
 & periculum adducit.

IGNORANTIA.

Submovendam ignorantiam.

Διαλογισμός.

Quod monstrū id? Sphinx est. Cur candida virginis
 Et volucrum pennas crura leonis habet? [ora,
 Hanc faciem assumpsit rerum ignorantia: tanti.
 Scilicet est triplex causa & origo mali.
 Sunt quos ingeniū leue, sunt quos blāda voluptas,
 Sunt & quos faciunt corda superba rudes.
 At quibus est notum, quid Delphica littera possit:
 Præcipitis monstri guttura dira secant.
 Nanq; vir ipse, bibésq;, tripésq; & quadrupedes idē
 Primāque prudentis laurea, nosse virum. [est.
 Sphinx

Sphinx callidum, & crudele monstrum, angustias viarum ad Thebas obsidens, prætereuntibus tale proponebat Aenigma, Quòdnam animal est quadrupes, bipes, & tripes? quod qui solvere non possent, eos vt ignorantes interimebat, donec Oedipus sagax diuinator illic præteriens, gryphum soluit. Eiusmodi animal hominem esse dicens, qui infans quadrupes repit. Iuuenis duobus ambulat pedibus, senex baculo, vt tertio pedi innititur. At sicut seipsum nosse iuxta Delphicam in Apollinis delubro inscriptionem γινώσκῃ σε αὐτὸς summa est sapientia: sic quid sit homo nescire, & seipsum minimè nosse, extrema est ignoràtia, quæ plurimo perdit. Ea autem euenit aut ex ingenij leuitate, aut ex voluptate, aut ex arrogantia, quæ volucrum pennis, ore puellari, & leonis pedibus in hoc monstro figurantur.

P.

Mentem non formam plus pollere.

Ingressa vulpes in Choragi pergulam,
 Fabre expolitum inuenit humanum caput,
 Sic eleganter fabricatum, vt spiritus
 Solùm deesset, cæteris viuisceret.
 Id illa cùm sumpsisset in manus, ait:
 Hoc quale caput est sed; cerebrum non habet.

Vulpis huius (quæ versutum hominem signat) Apophthegma
 in multos torqueri potest: qui faciem quidem hominis extrâ, præ
 se ferentes, intus sensu, & ratione sunt vacui.

Diues indoctus.

Tranat aquas residens precioso in vellere Phrixus,
 Et flauam impavidus per mare scandit ouem.
 Ecquid id est? vir sensu hebeti, sed diuite gaza,
 Coniugis aut serui quem regit arbitrium.

Helespontum Phrixus puer traiecit. in ariete aureo obequitans: quem sessor pro arbitrio dirigit. Arietis autem simplicissima, est, & stolidissima pecus, bono tamen corporis habitu, & conferto lanæ mollis tegumento: Aurum diuitias, Puer, aut seruiturem aut iuuenilem significat ætatem. Quare Phrixus aurei velleris arietis. Pontum transuctus, aut vxor est, aut seruus, aut puer virum, aut dominum, diuitem quidem, sed stolidum pro arbitrio quocumque velit, transferens.

In fidem vxoriam.

Ecce puella, viro quæ dextra iungitur. Ecce
 Ut sedet : ut catulus lusitat ante pedes.
 Hæc fidei est species: Veneris quam si educat ardor,
 Malorum in læua non malè ramus erit.
 Poma etenim Veneris sunt, sic Scheneida vicit
 Hippomenes, petiit sic Galathea virum.

Coniugio interuenit Amor, & fides. Vtriusque signum est,
 Canis fidus comes, & domini amator. At quoniam fidelis ille
 amor coniugij, vt plurimum fouetur, & redintegratur corpo-
 rum

rum coitu. Aptissimè conuenit arbor pomus frugifera. Pomum etenim Veneri sacrum est, cui aureum illud adiudicatum fuit.

Quinetiam Hippomenes Atalanta aurei mali lactu in peridromo superata potius est. Denique Galathea pastorem amasium malo petiit ipsum lasciuia prouocans. Poma igitur Veneri conueniunt. Venus cõubiali fidei, & amorì fouedo, fidem & amorè Catellus indicat melitæus.

P 5

Reuerentiam in matrimonio requiri.

Cùm furit in venerem, pelagi se in littore sistit
 Vipera, & ab stomacho dira venena vomit.
 Muranámque ciens, ingentia sibila tollit,
 At subito amplexus appetit illa viri.
 Maxima debetur thalamo reuerentia, coniunx
 Alternum debet coniugi & obsequium.

Prudentis serpentis exemplum, qui cum Muræna congressurus prius venenum euomit, ea verò sibilo euocati paret, & ad eum mox adnatat. Sic & conjugatos oportet cum Amoris cónubialis reuerentia mutua conuenire, & coire: omni prius affectu malo ex animis eiccto, & simul cum vestimentis deposito.

In fecunditatem sibi ipsi damnosam.

Ludibrium pueris lapides iacentibus, hoc me

In triuio posuit rustica cura nucem.

Quæ laceris ramis perstrictoque ardua libro,

Certatim fundis per latus omne petor.

Quid sterili posset contingeretur vius? heu,

Infelix, fructus in mea damna fero.

Libero: uni generatio naturalis quidem est lætitia, verum perniciosa & pœnitenda: quoties parentum ruinæ, infamiæ aut mortis sunt in causa. Quemadmodum nucis fructus in causa est, ut arbor, de qua productus est, saxis sudibusque petatur, ramique eius diffringantur.

Amor filiorum.

Ante diem vernam boreali cana palumbes
 Frigore nidificat, præcoca & oua fouet:
 Mollius & pulli vt iaceant, sibi vellicat alas,
 Quæis nuda hyberno deficit ipsa gelu.
 Ecquid Colchi pudet, vel te Progne improba? mor-
 Cùm volucris propriæ prolis amore subit? (tem

Palumbes quæ exclusorum in hyeme pulloꝝ gratia fouen-
 dorum seipsam deplumat & alget: exemplum matribus est pie-
 tatis, opprobrium verò illis, quæ suos infantulos aut incuria
 perire sinunt, aut etiam necant, vt Progne, & Medæa:

Pietas filiorum in parentes.

Per medios hosteis patriæ, cùm ferret ab igne
 Aeneas humeris dulce parentis onus,
 Parcite (dicebat) vobis sene adorea raptò
 Nulla erit : erepto sed patre summa mihi.

Magna certè gloria est filio, ei vitam aut restituere, aut tueri
 quo vitam acceperit, nempe parenti. Quod laudatissimum
 Aeneæ factum celebratur.

Mulieris famam, non formã vulgatã esse oportere.

DIALOGISMVS.

Alma Venus quamnam hæc facies? quid denotat illa

Testudo, molli quam pede Diua premis?

Me sic effinxit Phidias, sexúmque referri

Fœ mineum, nostra iussit ab effigie.

Quódq; manere domi, & tacitas decet esse puellas,

Supposuit pedibus talia signa meis.

Testudo sanè omnino muta est, absona, & aloga, concha nunquam egrediens, interna substantia melior, quam externa forma pulchrior. Talis esse debet proba matrona pacifica, tacita, domi assidua, foris incognita. (vt in Italia esse feruntur) nam animam, non formam mulieris vulgatam esse oportet.

In pudoris statuam.

Penelope desponsa sequi cupiebat Vlyssē,
 Ni secum Icarus mallet habere pater.
 Ille Ithacam, hic offert Spartē. manet anxia virgo.
 Hinc pater, inde viri mutus vrget amor.
 Ergo sedens velat vultus, obnubit ocellos.
 Ista verecundi signa pudoris erant,
 Quis sibi prælatus Icarus cognouit Vlyssē,
 Hócque pudoris aram schemate constituit.

Græcorum scriptis omnium forminarum castissima celebra-
 tur Penelope. Quapropter illius statua in ara est col-
 locata

locata inter duos vtrunque viros media, alterum quidem Icarium patrem, Spartæ Principem iam senem, & effœtum : alterû verò Vlyffem suum, Ithacæ Regem, iuuenem & succulentum, quem versus certè conuertitur : sed manu tamen oculis opposita, casto & verecundo nimirum pudore, huius quod natura iubet, & fas est, nempe parente relicto coniugem sequi.

Nupta contagioso.

Dij meliora piis (Mezenti) cur age sic me
 Compellas?emptus quòd tibi dote gener,
 Gallica,quem scabies dira & mentagra perurit:
 Hoc est quidnam aliud (dic mihi sœue pater)
 Corpora corporibus quàm iungere mortua viuis,
 Efferaque Hetrusci facta nouare ducis?

Mezentius Hetruriæ Dux immanissima crudelitate mortua
 iungebat corpora viuis, fœtidisque cadaueribus viuos homi-
 nes conuinciebat, fœtore exanimans sic, vt mortui viuos oc-
 cide

ciderunt. Quam sanè immanitatem exercent etiámnum parentes quidè inhumanissimi, qui inseparabili matrimonio filias suas formosas, sanas, integras copulât viris vinosis, scabie Neapolitana infectis, leprosis, olidis, podagricis : denique viuis cadaueribus, sublata omni diuortij spe, impositâque necessitate langoris ad mortem vsque perferendi. Quâ parentum crudelitate in liberos vt non est altera inhumanior, & magis dolenda, sic nulla communior, & quæ minus curetur tollenda, in quam Erasmus egregium illum scripsit dialogum, cuius titulus est, Agamos garos.

Cupressus.

Indicat effigies metæ, noménque cupressi
Tractandos parili conditione suos.

A L I V D.

Funesta est arbor, procerum monumēta Cupressus,
Quale Apium plebis, comere fronde solet.

A L I V D.

Pulehra coma est, pulchro digestæq; ordine frōdes,
Sed fructus nullos hæc coma pulchra gerit.

Cyparissus ab radice ad fastigium recto surgit stipite, æqualis ad summum, vnde ramos protendit coronatim circumspersos, eoque ordine circumpositos æqua imagnitudine, ac longitudine, vt alius alium non excedat: pari æqualitate ad summum exurgens in conifuram. Quæ sapè figura parentes admonet: vt liberos suos tam primogenitos, quàm sequentes, tam mares quàm fœminas, pari conditione, & affectu tractent, sine vlla personarum acceptatione. tam in iis educandis & diligendis, quàm in hæredibus testamento scribendis. Sunt enim ex æquo naturales, & legitimi Quæ tamen æqualitas non obseruatur in iis regionibus, quæ iure scripto reguntur, vt in prouincia Lugdunensi.

Moris erat apud veteres Romanos in honorem parentum, aut eorum quos charos habuissent: foliis & frondibus sepulchra coronare. Nobilium quidem Cupresso, Plebeiorum verò Apio, quorum vtrumque est simili propemodum folio, colore, odore & facultate putredinem, & corruptionem auertere.

Detorqueri: ostendit in viros membris bene formatos, iuuenesve crinitos, & calamistratos, aut fœminas comatas, cæterum nullius frugis.

Quercus.

Grata Ioui est quercus, qui nos seruatq; fouetque,
 Seruanti ciuem querna corona datur.

A L I V D.

Glande aluit veteres, sola nunc proficit vmbra.
 Sic quoque sic arbor officiosa Iouis.

Qui ciuem seruasset, ei ciuica corona è quercu dabatur; Quercus enim sacra est Ioui Seruatori, id est, Deo, qui omnes & omnia seruat.

Frumento nondum reperto, prisca homines, querna glande victitabant, qua saturati sub ymbra quercus quiescebant. Ided quercum Ioui summo Deo consecrantes, qui ipsis desuper alimoniam & quietem largitur. Quod quidem indicat Dei beneficentiã eiusmodi esse, vt percepto, consumptoque eius fructu, ymbra etiam & memoria vsum aliquem præstet, vt Mosis & Pophetarum scripta Euangelium adumbrarunt.

Salix.

Quòd frugisperdam salicem vocitarit Homreus,
Clitoriis homines moribus adsimilat.

Homerus Poëtarum maximus, Salicem proprio epitheto frugisperdam dixit, quòd fructum nullum proferat, & in aquis aut propter aquas proueniat. Per hoc significans hydropotas a stemios parùm frugiferos esse, aut corpore aut animo. Tum maximè quòd salicis semen calorem naturalem extinguere, & vitæ generandi perimere dicatur.

Apta fretis abies in montibus editur altis:
Est & in aduersis maxima commoditas.

Picea.

At picea emittat nullos quòd stirpe stolones:
Illius est index, qui sine prole perit.

Picea ab radice ad summum nullos de trunco stolones pro-
ducit, hominem significans qui sine liberis decedit

Pinus quæ nascitur in montibus altis, in ima flumina deturbatur, melioris usus gratia. ut enim viscosa est, & leuis, sic nauigiis fabricandis materia aptissima. Similiter & plerisque locum mutare expedit, & ab eminentiori statu, ad humiliorem deuolui maioris utilitatis ergo.

Cotonea.

Poma nouis tribui debere Cydonia nuptis
 Dicitur antiquus constituisse Solon.
 Grata ori & stomacho cùm sint, vt & halitus illis,
 Sic suauis, blandus manet & ore lepos.

Cydonia mala cor reficiunt, suauem halitum ori inspirant, quæ olim neogamis pro munere oblata de more, admonebant vt erga coniugem, mundo corde, puris affectibus, ore odorato, pudicaque verba, & honestos sermones spiranti forent.

Hedera.

Haudquaquam arescens hederæ est arbuscula, Cisso
 Quæ puero Bacchum dona dedisse ferunt:
 Irrabunda, procax, auratis fulua corymbis,
 Exterius viridis, cætera pallor habet.
 Hinc aptis vates cingunt sua tempora sertis
 Pallefcunt studiis, laus diuturna viret.

Poëtae coronantur hedera, quæ interna foliorum facie perpetuum viret, externa pallet, baccæque aureo colore profert. Indicium videlicet, Quod Poëtae studiis macerati foris palleant : intus verò arcanis scriptis æternum duraturis vireant, honorem producentes non minus auro preciosum & illustrem.

Ilex.

ie nimia quòd sese rumperet ilex,
mbola ciuilis seditionis, habet.

Robur rigidissima quercus species in suæ substantiæ parti
 adeo astrictum est duritiæ quadam naturali, vt per se fatiscat,
 diffindatur, sese inuicem deserentibus, ac dissilientibus tot
 corporis partibus, ad intimum vsque & penitissimum truncu
 Vnde fit vt postea suo rigore hians, & diffusum, cuneis intru
 dis viam aperiat, quibus malleo intrusis, vi disrumpitur in fra
 gmenta, & deinde in igne mittitur. Sic & seditiosi populares
 rissimæ cervicis: cum vnâ cõtineri, & concordem conuenire n
 possint, ob rigidiorẽ, & nimis peruicacem naturam, ab inu
 separãtur, locumque dant manui Potestatis, quæ in eos irrûp
 disgregat, disperdit, & vlticibus suppliciis ad nihilum redigit.

Malus medica.

ea sunt. Veneris poma hæc: iucundus amaror
 indicat, est Græcis sic γλυκυστήκος, amor.

us mala fert aureo colore, austero cum dulci sapore, &
 o cortice. Talis & est affectus amoris, cuius dea est Venus,
 o ob id malo à Paride donata.

Perpetuò viridis, crispòque cacumine buxus,
Vnde est disparibus fistula facta modis:
Delitiis apta est teneris, & amantibus arbor.
Pallor inest illi, pallet & omnis amans.

Buxus in foliis perenni est virore, in ligno autem exangui pallore, quo tamen tibiæ excavantur harmonicae ad amatoria carmina suaviter personanda. Sic & amatores viuaci amoris calore, & iuuenili vigore vident, biliosis affectibus suffusi palleſcunt. Voce autem & sermone sunt blando, ac suauiloquenti.

Morus.

Senior at Morus nunquam nisi frigore lapsus
 Germinat : & sapiens nomina falsa gerit.

Non nisi hyeme præterita Morus germinat extra hyberni
 goris, & gelu periculum. Sic & vir sapiens nullo in negotio præ
 properè festinat ante tempus : ne quicquam periclitetur, sed tutam
 rem agit. Quare hæc arbor Græco nomine *μῆρος* dicta videtur
ἀσπίρησιδος : *μῆρος* enim Græce stultus est Laune. At cōtra sapiens
 videtur, quæ florem & fructum ab hyemis iniuria præservat.

Amygdalus.

Cur properans foliis præmittis amygdale flores?
Odi pupillos præcoci ingenij.

Amygdalus omnium prima floret, & facillimè perit. Sic & præcox ingenium (vt ait Fabius) haud temere vnquam peruenit ad frugem.

Laurus.

Præcia venturi laurus, fert signa salutis.
 Subdita puluillo somnia vera facit.

A L I V D

Debetur Carolo superatis laurea Pœnis.
 Victrices ornant talia festa comas.

In magica, Laurus flammis imposita indicium boni aut mali
euentus portendere dicitur. Supposita dormientis ceruicibus
somnia inducit veritatem præteritorum, præsentium & futuro-
rum referentia.

Imperatores parta victoria triumphabāt Lauro coronati, quæ
& hîc in gratulationis speciem tribuitur Carolo V. Imp. victoriâ
Thunis referenti.

R 2

Populus alba.

Herculeos crines bicolor quòd populus ornet,
 Temporis alternat,noxque diésque vices.

Populi folium semper tremulum, intus nigrum, foris album.
 Sic tempus in continuo motu, & in clarum diem, obscuramque
 noctem diuisum est.

INDEX EMBLE-
MATVM IN LOCOS
COMMVNES DIGE-
STORVM.

EMBL. DEDIC.

Ad illustrissimum Maximilianum, &c.	7
Mediolanum	9
Nunquam procrastinandum.	10

DEVS, SIVE RELIGIO.

In Deo lætandum	13
Sapientia humana, stultitia est apud Deum	14
Ficta religio	15
Non tibi, sed religioni	16
Quà Dij vocant eundem	17

VIRTUTES.

FIDES.

Fidei Symbolum	18
Fœdera	19
Silentium	20
Non vulganda consilia	21
Nec quæstioni quidem cedendum.	22

PRVDENTIA.

Consilio ac virtute Chimæ superari: id est, fortio	
--	--

res, & deceptores	23
Vigilantia & custodia	23
Νήφι καὶ μέμνησ' ἀπισηαῖν: ἄρθρα ταῦτα τῶν φρονῶν.	25
Πῆ παρήβλω? Τί ἔζηξας? Τιμοὶ δ' ἴωρ, ἔκ' ἐπιλιώσαι?	26
Prudentes	28
Prudens, magis quàm loquax	29
Maturandum	30
In deprehensum	31
Custodiendas virgines	32
Vino Prudentiam aūgeri	33
Prudentes vino abstinēt	34
In statuam Bacchi	35
Gramen	37

IUSTITIA.

Nec verbo, nec facto quenquam lædendum	38
Tandem, tandem Iustitia obtinet	39
Eriam ferocissimos domari	40
Gratiam referendam	41
Abstinentia	42
Bonis à diuitibus nihil timendum	43

FORTITVDO.

Signa fortium	44
Ἀνίχθ' καὶ ἀπίκθ'	45
In adulari nescientes	46
Obdurandum aduersus vrgentia	47
Omnia mea mecum porto	48

CONCORDIA.

Concordiæ Symbolum	49
Concordia	50
Concordia insuperabilis	51

Vnum nihil, duos plurimum posse	52
Firmissima conuelli non posse	53
S P E S.	
Spes proxima	54
In simulacrum Spei	55
In dies meliora	57
Illicitum non sperandum	58
P U D I C I T I A.	
Pudicitia	59
V I T I A.	
P E R F I D I A.	
In victoriam dolo partam	60
In fraudulentos	61
Dolus in suos	62
Maledicentia	63
In receptatores sicariorum	64
In adultores	65
Ei qui semel sua prodegerit, aliena credi non oportere	66
S T V L T I T I A.	
Temeritas	67
Furor, & Rabies	68
In temerarios	69
In eos qui supra vires quicquam audent	70
Impossibile	71
Cuculi	72
Vespertilio	73
Aliud	74
Ira	75
In eum, qui sibiipfi damnum apparet	76

Faenitas	77
Obliuio, paupertatis parens	78
S V P E R B I A.	
Superbia	79
Impudentia	80
Philautia	81
Garrulitas	82
I N V I D I A.	
Inuidia	83
L V X V R I A.	
Luxuria	84
Luxuriosorum opes	85
Tumulus meretricis	86
In amatores meretricum	87
Cauendum à meretricibus	88
Amuletum Veneris	89
Inuiolabiles relo Cupidinis	90
Lasciuia	91
D E C I D I A.	
Defidia	92
Defidiam abiiciendam	93
In facile à Virtute desciscentes	94
Ignauis	95
A V A R I T I A.	
Auaritia	96
In auaros	97
In Aulicos	98
In sordidos	99
In diuites publico malo	100
In auaros, Vel quibus melior cōditio ab extraneis	

offertur	101
G V L A.	
Gula	102
Oeni effigies	103
In parasitos	104
Paruā culinā duobus ganconibus non sufficere	105
Captius ob gulam	106
In Garrulum & Gulosum	107
Doctorum agnomina	108
N A T V R A.	
Vis Naturæ, vel, Natura	110
Ars Naturam adiuuat	112
In Iuuentam	113
In quatuor tempora anni	114
A S T R O L O G I A.	
Scyphus Nestoris	115
Quæ supra nos, nihil ad nos	117
In Astrologos	118
Qui aliena contemplantur cadere	119
A M O R.	
Potentissimus affectus Amor	120
Potentia amoris	121
Vis amoris	122
In studiosum amore captum	123
<i>in ipsius</i> , id est, amor virtutis	124
<i>in ipsius</i> Amor virtutis alium Cupidinē superās	126
Dulcia quandoque amara fieri	127
Ferè simile, ex Theocrito	128
In statuam amoris	129
In obliuionem patriæ	131

Sirenes	132
Senex puellam amans	134
In colores	135

FORTUNA.

Virtuti fortuna comes	137
Fortuna Virtutem superans	138
Paupertatē summis ingeniis obesse, ne prouehātur	
In occasionem	141 (140)
In subitum terrorem	142
In illaudata laudantes	143
In momentaneam felicitatem	144
Ex damno alterius, alterius utilitas	145
Bonis auspiciis incipiendum	146
Nil reliqui	147
Malè parta, malè dilabuntur	149
Semper præsto esse infortunia	150
Remedia in arduo, mala in prono esse	151

HONOR.

Ex arduis perpetuum nomen	152
Ex literarum studiis immortalitatem acquiri	153
Tumulus Ioannis Galeacij Vicecomitis, primi Ducis Mediolanensis	154
Optimus ciuis	155
Strenuorum immortale nomen	157
Nobiles, ac generosi	157
Duodecim certamina Herculis	169
In nothos	162
Imparitas	163
In desciscentes	164
Aemulatio	165

Albutij ad D. Alciatum suadentis vt, &c. 166

PRINCEPS.

Princeps subditorum incolumitatē procurans 167

In Senatum boni Principis 169

Quod non capit Christus, rapit Fiscus 171

Opulentia tyranni paupertas subiectorum 172

Consiliarij Principum 173

Principis clementia 174

RESPUBLICA.

Salus publica 175

Respublica 176

VITA.

In vitam humanam 175

Aere quandoque salutem redimendam 178

MORS.

Cum Larvis non luctandum 179

De Morte & Amore 180

In formosam fato præreptam 182

In mortem præproperam 183

Terminus 184

Opulenti hæreditas 185

AMICITIA.

Amicitia etiam post mortem durans 186

Mutuum auxilium 187

Auxilium nunquam deficiens 188

Gratiæ 189

HOSTILITAS.

In detractores 191

Inanis impetus 192

Aliquid mali, propter vicinum malum 193

In eum qui truculentia suorum perierit	194
<i>ἐν τῷ ἀδελφῷ ἀδελφῶν ἀδελφῶν.</i> In dona hostium	195
A minimis quoque timendum	197
Obnoxia infirmitas	198
Vel post mortem formidolosi	199

VINDICTA.

Iusta vindicta	200
Iusta ultio	202
Parem delinquentis, & suavoris culpam esse	203
Alius peccat, alius plectitur	204
Infani gladius	205

PAX.

Pax	207
Ex bello pax	208
Ex pace vbertas	209

SCIENTIA.

Doctos doctis obloqui nefas esse	210
Eloquentia fortitudine præstantior	211
Facundia difficilis	213
Antiquissima quæque commentitia	214
Insignia Poëtarum	216
Musicam Diis curæ esse	218
Litera occidit, spiritus viuificat	220
Dicta septem sapientum	222

IGNORANTIA.

Submouendam ignorantiam	224
Mentem, non formam plus pollere	226
Diues indoctus	227

MATRIMONIUM.

Infidam vxoriam	228
-----------------	-----

Reuerentiam in matrimonio requiri	230
In fecunditatem sibiipfi danosam	231
Amor filiorum	232
Pietas filiorum in parentes	233
Mulieris famam, non formam vulgatam esse oportere	234
In pudoris statuam	235
Nupta contagioso	237

ARBORES.

Cupressus	239
Quercus	241
Salix	243
Abies	244
Picea	245
Coronea	247
Hedera	249
Ilex	251
Malus medica	253
Buxus	254
Morus	256
Amygdalus	257
Laurus	258
Populus alba	260

FINIS.

66. *Quien quisiere ser Al vivo
De la virtud fiel derzado
Procure ser muy somnado
mas abruo que passivo.*

Quaraca 3 Junio 1880.

S. de Soto.

DUR M...

EL HIERRO

BALTA

T 5

V

FA